

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

לפני כב' השופטת לימור מרגולין-יחידי

המאשימה 1. ציון גיל
2. יעל יהודית צוקר

נגד

הנאשמים יורם שדה

נוכחים:

ב"כ הקובלים עו"ד רון לוונטל
ב"כ הנאשם עו"ד גד מינא
הקובלים והנאשם התייצבו

פרוטוקול

הכרעת דין

אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של פרסום לשון הרע ביחס לחמישה פרסומים, מזכה אותו מלשון הרע ביחס לפרסום אחד, ומזכה אותו מעבירה של פגיעה בפרטיות.

רקע

1. הקובלים גרים ברחוב זכרון קדושים 6 בת"א – יפו והנאשם ברחוב זכרון קדושים 3 והם שכנים. הנאשם הוא בנו של יצחק שדה, והוא מתגורר באותו בית בו התגורר אביו בשעתו. תפקידו של יצחק שדה המנוח בהקמת המדינה ותרומתו הם עובדה ידועה המצויה בידיעתו של כל אדם במדינה ועל כך לא צריך להביא ראיות.

בין הקובלים לבין הנאשם ומשפחתו מחלוקות שנמשכות שנים, כשהקובלים טוענים שהנאשם ומשפחתו עושים שימוש בשטחים ציבוריים בקרבת ביתם וברחוב, מבלי שיש להם רשות לעשות כן, באצטלא של שמירה על בית וגן יצחק שדה, והנאשם ומשפחתו מצידם טוענים להתנהלות לא תקינה של הקובלים ופגיעה בבית ובגן יצחק שדה.

קובלנה זו, שעיקרה טענות לפרסום לשון הרע במסגרת שישה סרטים שהועלו לרשת האינטרנט וכן פגיעה בפרטיות בהצבת מצלמות, אינה ההליך היחיד המתנהל בין משפחת הקובלים למשפחת הנאשם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

- 1
- 2 בטרם אדרש לקובלנה, אבקש לייחד מספר מילות הקדמה למונחים "בית יצחק שדה", ו"גן יצחק שדה", בהקשרה של קובלנה זו ובהקשר זה בלבד. דומה שלא קיימת מחלוקת כי בשעתו גר יצחק שדה עם משפחתו, לרבות הנאשם, בכתובת שבה ממשיך להתגורר הנאשם. מדובר בבית פרטי ולו חצר. אשר לחצר, מעבר לבית ולחצר הבית הצמודה אליו, קיים שטח נוסף. הנאשם התייחס לאותו שטח כאל "גן יצחק שדה", ותיאר בעדותו את הגן ואת ההליכים שהיו בקשר אליו (26.6.14 ע' 82 – 86, 2.12.14 ע' 73). הקובלים לעומת זאת טענו כי קיימים צווים שיפוטיים והחלטות שמשמעותם דחיית טענות הנאשם בקשר לאופיו של המקום וזכויות הנאשם בו (23.12.14 ע' 86, 14.5.15 ע' 166 – 167). במהלך שמיעת הראיות הוצגו בפניי ראיות חלקיות בלבד מתוך הליכים משפטיים שונים. קיימת, ככל הנראה, קביעה שיפוטית של ביהמ"ש עליון בע"א 6051/07 אלא שהיא לא הוצגה בפניי, וההתייחסות היחידה שמצאתי של ביהמ"ש העליון נמצאת בעתירת הנאשם בקשר להחלטות לסגור תיקי חקירה נגד הקובל בבג"צ 5627/13, שם נאמר: "בנין זה, מעבר להיותו מקום מגוריו של העותר, משמש גם כאתר להנצחת זכרו של האלוף יצחק שדה ז"ל...ואליו צמוד גם גן זיכרון. יצוין כי ביחס לחלקו המערבי של גן הזיכרון נטושה מחלוקת קניינית בין העותר לבין ממ"י". מובן כי מעמדו, אופיו, היקפו ותחום התפרשותו של גן יצחק שדה, כמו גם זכויותיו הקנייניות ואינטרסים מוגנים אחרים של הנאשם, ככל שקיימים, בגן יצחק שדה, אינם נושאים שקובלנה זו אמורה להכריע בהם, ואין למותב זה כלים משפטיים לחוות לגביהם דיעה. כפועל יוצא מכך, אין בכוונת בית המשפט לקבוע ביחס לשטח הגן אם מדובר בשטח ציבורי רגיל או בשטח שיש לנאשם זכויות מיוחדות בו.
- 19
- 20 עוד אעיר, כי חרף כל מאמציי בעת ניהול ההליכים המוקדמים ובמהלך שמיעת הראיות לגדור את הסוגיות שבמחלוקת לאותן סוגיות החיוניות להכרעה בהליך, נטו שני הצדדים, יש להניח עקב ריבוי המחלוקות והסכסוכים ביניהם, להפליג למחוזות רחוקים. במסגרת הכרעת דין זו אין בכוונתי לדון ולברר נושאים ראייתיים אליהם התייחסו הצדדים, שאינם דרושים לצורך ההכרעה בהליך שלפניי.
- 23
- 24
- 25 הערת מבוא אחרונה נוגעת למסגרת האישום, הנקבעת בהתאם למתואר בכתב הקובלנה בנקודת הזמן הרלבנטית של הגשתה. אין בשינויים, תוספות ועדכונים מאוחרים ביחס לפרסומים, כדי להשפיע על העובדות והנתונים שיבחנו במסגרת הכרעת הדין לפרסומים, וההכרעה אם היה בפרסומים משום לשון הרע באופן המבסס אחריות פלילית אם לאו, ואם קיימות הגנות לנאשם, תעשה על סמך תוכן הפרסומים ממועד הצגתם ועד הגשת הקובלנה. בהתנהלות המאוחרת מצד הצדדים או מי מהם עשויה להיות חשיבות בהקשרן של טענות כוונת הפגיעה ותום הלב, אך אין להן השפעה על הפרסומים עצמם.
- 31
- 32
- 33

תמצית הקובלנה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

3. הקובלנה עוסקת בפרסום שישה סרטים באינטרנט שהועלו לרשת הראשון ביום 30.7.10 והאחרון ביום 9.12.10, כשנכון למועד הגשת הקובלנה כל הסרטים היו קיימים ברשת. כל הסרטים עוסקים בקובל והסרט האחרון בקובלים. לטענת הקובלים כל הסרטים, על כל מרכיביהם החזותיים והקוליים, משפילים ומבזים את הקובל ובסרט אחד אף את הקובלת, חלקם מייחסים מעשים פליליים, וכולם עולים כדי לשון הרע, כשתכלית הפרסומים וכוונת מפרסמם להשמיץ את הקובלים ולפגוע בהם.

בנוסף עוסקת הקובלנה בפגיעה נטענת בפרטיות בהצבת מצלמת אבטחה המופנית לכניסת בית הקובלים ומתעדת מקום זה במשך 24 שעות ביממה, באופן הטורד לפי הנטען את מנוחת הקובלים ומהווה בילוש והתמקדות אחריהם הפוגעים בפרטיותם.

בגין מעשים אלה מייחסים הקובלים לנאשם עבירה על איסור לשון הרע, עבירה על סעיפים 1, 2, 6 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה – 1965 (להלן: "חוק איסור לשון הרע/החוק"), ועבירה של פגיעה בפרטיות, עבירה על סעיפים 2, 5 לחוק הגנת הפרטיות, תשמ"א – 1981 (להלן: "חוק הגנת הפרטיות").

תשובת הנאשם

4. הנאשם אינו חולק על כך שהסרטים מהווים פרסום, ושהוא זה שפרסם את ששת הסרטים באתר יוטיוב. הנאשם אינו חולק על כך שכל אחד מהסרטים נצפה על ידי יותר משני אנשים. בתשובתו לקובלנה לא התייחס הנאשם מפורשות להיבט לשון הרע שבסרטים ואף לא ליסוד הנפשי של הכוונה לפגוע, והתמקד בהגנות שמעניק החוק. הנאשם טען שהסרטים משקפים את האמת, ופרסומם נועד להפנות את הציבור למעשיו האלימים של הקובל הפוגעים לפי הנטען בבית יצחק שדה. לפיכך טען הנאשם כי הפרסומים נהנים מהגנת אמת בפרסום של נושא שיש בו עניין ציבורי. בנוסף טען הנאשם לתחולת ההגנה של פרסום בתום לב, וציין כי הפרסום היווה הגנה על עניין אישי כשר והבעת דעה.

בתשובה לקובלנה אישר הנאשם התקנת שתי מצלמות אבטחה בביתו, שהוצבו לשם הגנה מפני הקובלים, אלא שלטענתו מצלמות האבטחה לא כוונו אל פתח בית הקובלים, אלא אחת מהן קלטה את פתח הבית בשולי התמונה וממרחק, באופן שכלל לא אפשר זיהוי של האנשים הנקלטים בצילום, ובאופן שאין בו פגיעה בפרטיות. לטענת הנאשם עומדת לו הגנה לפי סעיף 18(2)(ה) לחוק הגנת הפרטיות, שכן הצילום נעשה ברשות הרבים ודמות הקובלים מופיעה בצילום באקראי.

קודם להצגת העובדות והראיות, אעמוד על ההיבטים המשפטיים של עבירת לשון הרע, העבירה העיקרית המיוחסת לנאשם, שישמשו בסיס לניתוח העובדתי. לאור חשיבותם של ההיבטים המשפטיים אפרט את הסוגיות הרלבנטיות בהרחבה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

עבירה של לשון הרע – הפן המשפטי

5. חוק איסור לשון הרע מגדיר פרסום של לשון הרע כעוולה וכעבירה, כשהאבחנה בין השתיים היא בעיקר מבחינת היסוד של הכוונה לפגוע שהוא ייחודי לעבירה. פרשנות העבירה של לשון הרע מבוססת ביחס למרבית מרכיבי העבירה, המשותפים גם לעוולה, על פסיקה אזרחית.

החוק מגדיר תחילה את העבירה והעוולה של לשון הרע, לאחר מכן, ככל שהעבירה מוכחת, מוגדרות הגנות שעשויות לפטור את מי שפרסם לשון הרע מאחריות לפרסום. מדובר במרכיבים נפרדים ובשלבים נפרדים, אם כי בפועל יש ביניהם בהקשרים מסוימים יחסי גומלין.

אשר להגדרת העבירה, סעיף 6 לחוק, המגדיר את העבירה של לשון הרע, קובע: **"המפרסם לשון הרע, בכוונה לפגוע, לשני בני אדם או יותר זולת הנפגע, דינו- מאסר שנה"**.

לשם הוכחת עבירה של לשון הרע, נדרש להוכיח פרסום, המהווה לשון הרע, שפורסם בכוונה לפגוע, והגיע לשני בני אדם לפחות זולת הנפגע.

בהליך שלפניי אין מחלוקת ביחס לעובדת הפרסום על ידי הנאשם ואף לא קיימת מחלוקת שהפרסום הגיע ליותר משני בני אדם. משכך, לא אדרש כלל למרכיבים אלה.

בכל הנוגע להוכחת העבירה הסוגיה היחידה שמצויה במחלוקת ברורה נוגעת ליסוד הנפשי של כוונה לפגוע. אשר לעובדת היותו של הפרסום משום לשון הרע, בסיכומי הנאשם בסעיף 5.4 צוין **"נניח גם לצורך סיכומים אלו כי סרטונים אלה אכן עונים על פי מבחן האדם הסביר על הגדרת לשון הרע..."**. בהצהרה זו, למעשה, הודה הנאשם כי גם שאלת לשון הרע שבפרסומים אינה במחלוקת. עם זאת, היות שבמהלך שמיעת הראיות יכולה הייתה להשתמע גם טענה אחרת של כפירה בלשון הרע, ונוכח הניסוח המסויג בסיכומי ההגנה, אעמוד גם על המשמעות המשפטית של מרכיב לשון הרע, לצורך יישומו על עובדות הפרסומים שלפניי.

6. היסוד של לשון הרע הוגדר בסעיף 1 לחוק כדבר שפרסומו עלול, בין היתר, להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה ולבוז, או לבזותו בשל מעשים המיוחסים לו או לפגוע במשלח ידו ובעיסוקו. מדובר בעבירה התנהגותית, ולא נדרשת הוכחת פגיעה בפועל והתממשות של הסיכון. עוד הובהר בסעיף 3 לחוק כי לשון הרע יכולה להיות מובעת באופן ישיר או משתמע, בהתבסס על הפרסום עצמו ו/או על נסיבות חיצוניות. בין היתר הובהר כי הצגה ברצף של קטעים, שאינם קשורים זה לזה, שכל אחד מהם במנותק עשוי להיות תמים, אך הצגתם זה לצד זה יוצרת קשר ביניהם אף ללא אמירה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

מפורשת, כשקטע אחד משליך על פרשנות האחר, עשויה לבסס לשון הרע. עוד הודגש כי מושא לשון הרע יכול להיות מוזכר בפרסום במפורש ויכול שיוזכרו נתונים המביאים לזיהויו על ידי קורא סביר (א. שנהר "דיני לשון הרע" בע' 115 (להלן: "שנהר")).

ייחוס ביצוע של עבירות פליליות מהווה בדרך כלל לשון הרע. בנוסף, אמירה שמדובר בחשדות למעשים פליליים ולא בביצוע מעשים פליליים ממש, עשויה לעלות אף היא כדי לשון הרע, ובלשון ביהמ"ש: **"גם הבעת חשד שאדם רצח או עבר עבירה פלילית חמורה אחרת יש בה, לדעתי, משום הוצאת שם רע"** (ע"א 36/62 עוזרי נ' גלעד).

הדבר שפורסם, שאותו בוחן בית משפט, יכול להיות מורכב ממילים, מצלילים, מתיעוד חזותי בכל אמצעי, מאלמנטים גרפיים וכל כיוצא בזה. יש שהפרסום נבחן כשלעצמו ויש שהוא נבחן בהקשרם של פרסומים נוספים שמשליכים עליו, יש שהפרסום נבחן בכללותו, ויש שנבחנים מקטעים ממנו, דוגמת כותרות.

לעניין כותרת ציין ביהמ"ש שלפעמים היא כ"חי הנושא את עצמו", שאז יש מקום לבחון אותה במנותק מגוף הפרסום (ע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ (להלן: "עניין פלוס")). לעניין הרושם שיוצר פתיח הפרסום נאמר:

"בדרך-כלל יש לקרוא כתבה בשלמותה כדי לגלות את אפיה. אבל גם זאת יש לזכור, שקורא העתון הרגיל אינו מנתח את אשר מגישים לו ניתוח מדקדק אלא הרושם הכללי הוא הקובע, ורושם זה מושפע מאד מסדר הדברים: אם נוצר רושם מסויים בתחילתה של כתבה, הוא לא יימחק על נקלה על-ידי דברים אחרים המופיעים בהמשכה" (ד"נ 9/77 חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון "הארץ" בע"מ).

ועוד נאמר בעניין פלוס:

"לעתים ראוי לבחון כותרתה של רשימה בנפרד מן הרשימה שמתחתיה, משל הייתה רשימה לעצמה. השאלה אם כך ראוי שיעשה, שאלה תלויות-נסיבות היא, ובהן: דרך ניסוחה של הכותרת; היותה של הכותרת בולטת במיוחד ביחס לרשימה; היותה של הכותרת בוטה במיוחד; עובדה שהכותרת אינה משקפת את הנאמר ברשימה ועוד".

יוזם ההליך הוא שמגדיר את לשון הרע הנטענת, ואין הוא מחוייב לייחס לנאשם לשון הרע ביחס לפרסום בכללותו, כפי שהובהר בע"א 34/71 פרידמן נ' חן:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

- 1 "אין אדם חייב לתבוע את חברו בשל כל הפרסומים שיש בהם משום לשון הרע, אלא רשאי
2 הוא לתבוע עלבוננו בשל פרסום מעליב אחד הכלול במכתב, ולהתעלם מן היתר. וייתכן - איננו
3 רואים צורך לדון בדבר - שהמשיב נמנע במתכוון מלתבוע בעילה של שאר הדברים שבמכתב
4 המערער, אשר אף בהם יש משום לשון הרע, הואיל וכלפיהם יש למערער הגנה, והוא הבין
5 שבמידה זו לא יוכל להצליח בתביעתו. אך זו, כאמור, זכותו של תובע, והמערער - הנתבע לא
6 נפגע על-ידי כך, שכן אם אין לו הגנה כלפי הפרסום נושא התובענה, עשה מעשה נזיקין
7 כאמור בסעיף 7 לחוק, ואין בכך ולא כלום שחלק אחר של מכתבו, שלא שימש עילת התביעה,
8 אינו מטיל עליו אחריות, משום שכלפיו עומדת לו הגנת החוק".
9
10 ההכרעה אם יש בפרסום פגיעה בנמען הפרסום מסורה לבית המשפט אשר מפעיל בכליו השיפוטיים
11 את המבחן האובייקטיבי של הקורא הסביר:
12 "המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מיחס
13 למילים" (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני)
14
15 ולעניין פירוש הפרסום, נקבע כי:
16 "משמעותה של התבטאות אינה נגזרת אך ורק מפירושן המילולי או הבלשני המדויק של
17 המילים שבהן נעשה שימוש. נסיבות חיצוניות הסובבות את הפרסום, ההקשר בו נאמרו
18 הדברים – כל אלה, וכיוצא באלה, יש בהם כדי ללמד מהו, אל נכון, פירושו של הפרסום"
19 (רע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (להלן: "עניין בן גביר")).
20
21 וכן:
22 "המובן הטבעי והרגיל של המילים יימצא לעתים במובן המילולי כפשוטו ולעתים במסקנות
23 מבין השורות. אל המובן הטבעי והרגיל של מילים אין להגיע תוך בידודן וניתוקן מהקשרן
24 אלא נהפוך הוא, יש לראותן על רקען הכללי בו הובאו ובהקשר הדברים בו פורסמו"
25 ...
26 "יש לפרש את המילים בהקשר בו פורסמו, ללא היזקקות לנתונים חיצוניים נוספים
27 העלולים לשנות את משמעותן או להרחיבן, אלא אם ניתן להוכיח כי גם נתונים נוספים אלה
28 הם בגדר ידיעתם הרגילה של אלה ששמעו או קראו אותם" (ע"א 723/74 הוצאת עיתון
29 "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ).
30
31 7. היסוד הנוסף הטעון התייחסות נוגע לכוונה לפגוע וליסוד הנפשי של העבירה. כידוע, מדובר בעבירה
32 התנהגותית שאינה כוללת תוצאה. בהתאם להוראת סעיף 90א לחוק העונשין, תשל"ז – 1977, הכוונה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

לפגוע הנזכרת בעבירה שאינה תוצאתית אינה אלא המניע, המטרה או היעד (ע"פ 677/83 בורוכוב נ' יפת, שנהר בע' 149). להוכחת המניע או המטרה אין לעשות שימוש בהלכת הצפיות, אם כי החזקה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות של מעשיו כן עשויה לחול, כל עוד לא הצביע הנאשם על מטרה אחרת לחלוטין (ע"פ 8735/96 ביטון נ' קופ). עצם העובדה שהיו לנאשם מניעים לגיטימיים, לא יהא בה כדי לשלול כשלעצמה את האפשרות, שגם המניע לפגוע בשם הטוב עמד לנגד עיני הנאשם (ע"פ 364/73 זיידמן נ' מדינת ישראל).

את הכוונה לפגוע באמצעות הפרסום יש להוכיח מעבר לספק סביר, כשעל הכוונה לפגוע ניתן ללמוד מהפרסום עצמו, מנסיבות חיצוניות הקשורות למערכת היחסים בין הנפגע למפרסם, ממעשי הנאשם המפרסם לאחר הפרסום ועוד (רע"פ 9818/01 ביטון נ' סולטן, שנהר, בע' 152).

על רקע עקרונות אלה אבחן את הפרסומים.

תוכנם של הסרטים

8. הקובלנה עוסקת בשישה סרטים. כל אחד מן הצדדים מתאר את הנראה, הכתוב והנשמע בסרטים, כמו גם הקשרם של דברים, באופן שונה, תוך מתן הדגשים שונים.

כפי שצוין בפרק המשפטי, ההכרעה בדבר משמעות הנראה בסרטים מסורה לביהמ"ש. משכך, אפתח בתיאור הסרטים, כפי שהם נראים בעיני צופה סביר. לאחר מכן, אתייחס להסברים והפרשנויות שניתנו על ידי הצדדים.

בקובלנה מתוארים הסרטים מן האחרון אחורה, כנראה לאור חומרתו של הסרט האחרון בעיני הקובל. אני מוצאת לנכון לסקור את הסרטים לפי רצף כרונולוגי (ת/6).

ואלה הסרטים נושא הקובלנה:

9. "ציון גיל מכסה מדרכות" – 30.7.10

בסרט הראשון נראה הקובל בשעת ערב נוסע ברכב שטח מאסיבי במעגל התנועה שבקצה הרחוב, עולה עם גלגלי הרכב על שפת המדרכה, שנראית הרוסה באופן חלקי עם שברי אבנים, ונוסע קדימה ואחורה מרחק של כשני מטרים, כשגלגלי הרכב חולפים על פני האזור שבו בד"כ מצויה אבן השפה, ושם מצויים אותם שברים. הקובל יוצא מהרכב מסתכל על שפת המדרכה, נכנס בחזרה, חוזר על הפעולה, ולאחר מכן עוזב את המקום. ציון כי בתחילת הסרט נראה מקטע קצר שבו הקובל מניח ערימת גזם. בסרט עצמו לא נראית פעולה שהיא כשלעצמה מבטאת התנהגות אגרסיבית, אלימה, תוקפנית,

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

הרסנית או לא חוקית, ועצם העלייה עם גלגלי רכב שטח על שפת מדרכה ונסיעה הלוך וחזור פעמיים, אינה פעולה אסורה. שם הסרט הוא: "ציון גיל מכסח מדרכות".

למילה "מכסח" יש פירוש תמים של גיזום דשא וקצירתו, ויש פירושים מקובלים בשפת הדיבור, בסלנג, שמשמעותם שונה לחלוטין, והם מבטאים התנהגות אלימה פיזית או מילולית. היות שביחס לפעולה במדרכה לא יכול להתקבל פירוש של גיזום, הרי שברור כי הצופה הסביר שייתן דעתו לשמו של הסרט, יגיע למסקנה כי כיסוח המדרכות, משמעו הרס המדרכות תוך שימוש בכוח, וגרימת פגיעה פיזית לרכוש. קיים, אם כן, חוסר התאמה בין שם הסרט לבין הנראה בסרט, הן מבחינת אופי הפעולה: כיסוח אל מול נסיעה שאין בה שום מאפיינים אלימים, והן בשל העובדה שבסרט נראית מדרכה אחת ופעולה אחת ולא יותר, בעוד שהסרט מדבר על פעולה החוזרת על עצמה של כיסוח מדרכות בגוף רבים. הסרט מבסס לשון הרע, בכך שהוא מציג את הקובל כמי שהורס מדרכות ופועל בצורה כוחנית ואלימה, משפיל את הקובל ומבזה אותו. דרגת הפגיעה הנובעת מסרט זה לבדו היא נמוכה.

10. "ציון גיל מעלים ראיות" – 21.8.10

בסרט השני נראה הקובל מעמיס שברי אבנים משפת המדרכה במעגל התנועה לתוך רכבו, כשבקרבת מקום על הכביש עומדים שוטרים, צופים במעשיו, מבלי לפנות אליו או למנוע ממנו להמשיך. מתחת לשברי האבנים נראה הקובל חושף ומנקה מחול את מה שנראה כשפת מדרכה במעגל התנועה. שם הסרט הוא "ציון גיל מעלים ראיות".

המונח העלמת ראיות מקושר באופן ישיר וברור להליכים פליליים ולעבריינות, גם לצופה נעדר הבנה משפטית וגם מחוץ לשיח המשפטי המקצועי. אין למונח זה משמעות נוספת או אחרת, זולת זו הפלילית. שם הסרט קושר בצורה ברורה את הקובל למעורבות בפעילות עבריינית, בעוד שבסרט עצמו לא נראית שום פעולה שמהווה העלמת ראיות או עבירה פלילית אחרת. מדובר, אם כן, בלשון הרע מובהקת בדרגה בינונית עד גבוהה.

11. "ציון גיל מכסח צמחים" – 9.11.10

הסרט השלישי נפתח בשקופית בולטת באותיות גדולות "ציון גיל מכסח צמחים", וזהו גם שם הסרט. הקובל נראה מתכופף, כשהוא אווז חפץ ביד, אל נקודת המפגש שבין חומת האבן למדרכה, שם נראה צמח שרוע. הנאשם נזעק לכיוונו. מיד מגיעים שני שוטרים והנאשם והקובל משוחחים איתם ברחוב. אחד השוטרים עושה תנועת הרגעה או התראה לקובל, והקובל מצביע על צמחיה גבוהה שמשתפלת מחומת האבן כלפי הרחוב. כל אותה עת הקובל אווז בידו חפץ מאורך, יתכן שמסור. לא נראות פעולות נוספות, ולאורך הסרט לא נראות פעולות של גיזום צמחים בפועל. בסיום הסרט מופיעה הכתובית:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 "מכסח צמחי שכניו : ציון גיל". ברשימת הקרדיטים מופיע "המסור של ציון" וכן צמחי השכונה. את
2 הסרט מלווה השיר על "השכן שלא ישן". הקישור אל הקובל ברור, הן בשמו והן באמצעות השיר. לא
3 קיימת התאמה בין הכותרת המתייחסת לביצוע פעולות כיסוח של צמחים בעוד שבסרט לא נראה
4 הקובל מבצע שום פעולה. גם סרט זה עולה כדי לשון הרע, אם כי לאור אחיזת המסור, הניסיון לגזום
5 צמח ותנועת היד של השוטר, הפער בין הנראה בסרט לבין המתואר בפרסום אינו גדול ודרגת הפגיעה
6 בנאשם נמוכה.

7

8 "שליחי ציון גיל מכסחים צמחים" – 10.11.10 12.

9 הסרט הרביעי נפתח בשקופית עם כותרת בולטת באותיות גדולות "שליחי ציון גיל מכסחים צמחים",
10 וזהו גם שם הסרט. בסרט רואים מכונית מגיחה בשעת לילה, ונעצרת במעגל התנועה. מהמכונית
11 יוצאים מספר אנשים לא מזוהים, והם ניגשים לרכב אחר חונה, ומבצעים פעולות לא ברורות
12 באמצעות חפצים שהם מחזיקים, שלא ברורה מהותם, יתכן פתיחת מיכל הדלק בחלק האחורי של
13 הרכב או פעולה אחרת בקשר לרכב, ולאחר זמן קצר עוזבים את המקום. את הסרט מלווה הנעימה
14 של הפנתר הורוד. הקובל לא נראה כלל בסרט, הקובלת לא נראית בסרט, האנשים בסרט לא מזוהים.
15 לא נראות שום פעולות שקשורות לצמחים. לא נראה מסור.

16

17 בסיום הסרט מופיע בקרדיטים "שני מכסחים אלמונים" "מסור חשמלי" "מכונית מילוט" "במאי :
18 ציון גיל", קרדיטים שביחד עם הכותרת קושרים באופן ישיר בין הנראה בסרט לקובל, וקושרים בין
19 הקובל לבין פעולה לא מזוהה שנראית לא חוקית, פעולה פלילית שמחייבת שימוש במכונית מילוט.
20 מדובר בלשון הרע בדרגה בינונית עד גבוהה.

21

22 "ציון גיל מכסח גדרות" – 21.11.10 13.

23 כותרת הסרט מופיעה בשקופית בתחילתו. הסרט החמישי מורכב משני מקטעים נפרדים. בחלק
24 הראשון רואים את הקובל מגיע על אופניו, ומבצע פעולות בגדר רשת צמודה לחומה, החוסמת פתח
25 בחומה ובעמוד נטוי שמתנדנד. הקובל נראה מבצע פעולות עם רגליו, נדמה שמנענע את הגדר. הגדר
26 מתנתקת מהקיר, למקום מגיעים מיד הנאשם ורעייתו, ויש בין הצדדים חילופי דברים, כשהנאשם
27 נראה מרים את הגדר ואילו הקובל נראה דורך עליה. בחלק השני, נראה הקובל עומד ליד אותה גדר
28 לאחר שהונחה על הקיר, מביט ונוגע בגדר. בתו של הנאשם ורעייתו מתקרבות והבת מצלמת מקרבה
29 רבה את הקובל שעולה על אופנועו ונוסע. הקובל בתגובה חוטף מידה את המצלמה ומניח אותה בפתח
30 הבית כעבור זמן קצר. את הסרט מלווה השיר על "השכן שלא ישן". בקרדיט מצוין "מכסח גדר שכניו :
31 ציון גיל", וכן מוזכרים ברשימת המשתתפים אופניו ואופנועו של ציון גיל.

32

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 הפעולות שנראה הקובל מבצע בתחילת הסרט יכולות להראות כפירוק של גדר רשת מקובעת וקיפולה,
2 שאז השימוש במילה "מכסח" יכול לבטא את הפעילות בכללותה, גם אם במילים בוטות מידי,
3 ולכאורה בנסיבות אלה אין בפרסום כדי לבזות להשפיל ולפגוע במידה שמצדיקה להתייחס אליו כאל
4 פרסום לשון הרע. אלא שהקובל העיד כי הגדר נושא הסרט היא גדר רשת, שלא הייתה מחוברת לחומה
5 באותו יום אלא רק מונחת עליה, כשלו עצמו אין קשר לפירוקה מהקיר קודם לכן (28.1.13 ע' 28,
6 21.10.13 ע' 52 - 53). הנאשם הודה ואישר שהגדר הייתה מונחת ולא מחוברת (23.12.14 ע' 98), ושלא
7 נמצא תיעוד במצלמות האבטחה של הקובל מפרק את הגדר (שם, שם). הנאשם טען שהכיסוח אליו
8 כיוון בדבריו הוא ההפרעה מצד הקובל לנאשם ורעייתו להחזיר את הגדר, אך באותה נשימה הוסיף
9 במענה לשאלת ביהמ"ש כי לא ייחס לקובל רק הפרעה בהחזרת הגדר למקומה, אלא יש בסרט הוכחה
10 שהקובל הוא מי שכיסח את הגדר מלכתחילה, כך שלמעשה חזר בו מההסבר הראשון שנתן (שם, ע'
11 99). הנאשם גם אישר שהוא עצמו התקין את הגדר ללא קבלת היתר בנייה, ושהוצא עליה צו הריסה
12 (שם, ע' 109, ת/41 בסייגים שאין במסמך שהוצג פירוט של המבנה להריסה).

13
14 נתונים אלה משפיעים מהותית על הפעולות הנראות בסרט והייתה חובה לפרטם. בהתחשב בנתונים
15 אלה, ברור גם כי אותה פעולה, שכשלעצמה יכולה הייתה להחשב ככיסוח גדר, אינה כזו, בשל היותה
16 של הגדר מונחת במנותק מהקיר. לכך יש להוסיף את העובדה שקיימת אי התאמה בין כותרת הסרט
17 והקרידיטים לבין הנראה בסרט באופן שעולה כדי לשון הרע. עם זאת, בהתחשב במכלול הנסיבות
18 הנראות בסרט, לרבות הדריכה על הגדר ובהמשך היום חטיפת המצלמה מידיה של הבת תמר, מידת
19 הפגיעה בקובל בכך שיוחסו לו מעשי כיסוח היא בדרגה נמוכה.

20
21 **"חובבי ציון גיל מציתים צמחים" – 9.12.10** 14.

22 הסרט השישי והאחרון נפתח בשקופית "חובבי ציון גיל מציתים צמחים". הוא מתעד תחילה הגעה
23 של מכונית משטרה וכבאית לטיפול בשריפה, ונראות תמונות של שריפה ועשן מיתמר. בהמשך הסרט
24 מובאים קטעים מתוך כתבה בערוץ חדשות מקומי לגבי השריפה. בכתבה מצוין שמהמשטרה לא
25 נמסרו פרטים, אך לנאשם יש חשוד בהצתה. הנאשם מתראיין באותה כתבה ומציין כי אמר למשטרה
26 שהמצית הוא שכן אובססיבי שעבר לגור בשכנות לפני שלוש שנים, ומציין שאין לו שום ספק בכך.
27 המראיין מגיב בזעזוע, משל נקבעה עובדה בדבר זהות המצית. מיד בסיום הראיון עם הנאשם, נשתל
28 וחובר צילום של הקובל ואדם נוסף ממועד אחר. בסוף הסרט נרשם "הכתובת על הקיר" "ציון ויעל
29 גיל". לסרט נלווית מוזיקה של השיר השכן שלא ישן.

30
31 צילומי השריפה לא מלמדים על בדל זיקה של הקובל לשריפה, אך הכותרת הבולטת, דברי הנאשם
32 בכתבה, תמונתו של הקובל שהוצאה מהקשרה ונשתלה בסרט, נעימת השיר והכיתובים בסופו
33 קושרים בין הקובל ובין הקובל לבין מעשה חמור של הצתה, אחת העבירות החמורות יותר שהיחס

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

הציבורי אליהן גם מצד מי שאינו בקיא בנושא הוא שלילי מאד, כאשר מקובל לייחס למציתים גם הפרעות נפשיות. גם הקישור בין הקובל לבין שליחת שליחים לביצוע מעשים פליליים מרמז על פעילות של פשיעה מאורגנת. מדובר בפרסום שיש בו לשון הרע בדרגה גבוהה ובאופן בוטה.

מששוכנעתי כי ששת הסרטים שהוצגו עולים כדי פרסום לשון, יש לבחון אם הוכחה הכוונה לפגוע.

הוכחת הכוונה לפגוע

15. לטענת הנאשם פרסם את הסרטים, ופעל ליידע אחרים בקיומם, על מנת להרתיע את הקובלים מהמשך הפעולות הפוגעניות כלפיו (2.12.14 ע' 79). את ההרתעה ביקש להשיג, לדבריו, בדרך של תיוג שמו של הקובל בכל סרט על מנת להביא לכך שהחשיפה אל הסרטים תהא נרחבת, ולפיכך לדבריו, גם בסרט שליחי ציון גיל מכסחים צמחים, שהקובל כלל לא נראה בו, בחר שם לסרט שיכלול את שם הקובל ויתייגו (23.12.14 ע' 93). עוד ביקש הנאשם להרתיע את הקובלים על ידי כך שהזכיר גם את הקובלת בסרט חובבי ציון גיל מציתים צמחים.

הנאשם אישר כי לאחר שבעקבות פעולות של הקובלים להסרת הסרטים מול יוטיוב, הסרטים הוסרו, והוא דאג להעלות את הסרטים עם עדכונים שינויים כאלה ואחרים, פעם אחת על שם רעייתו ופעם שניה על שם ילדיו, וזאת לאחר שהוגשה הקובלנה (23.12.14 ע' 79, 113).

מדובר, אם כך, בהתנהלות מודעת, מחושבת ומתוכננת, החוזרת על עצמה בשיטתיות לאורך זמן.

הנאשם גם הודה שלצד פרסום הסרטים, אמר לאנשים ולנציגי הרשויות שהקובל הוא עבריין ואיש אלים ושידעו עם מי הם משתפים פעולה (23.12.14 ע' 93). דבריו אלה מתיישבים עם עדות עד התביעה פניני עזרא (28.1.13 ע' 19).

לטענת הנאשם לא הרצון לפגוע בקובלים, לבזותם ולהשפילם או לפגוע בפרנסתם עמד בבסיס פעולותיו, אלא הרצון להרתיע. עם זאת, הנאשם לא הבהיר כיצד להשקפתו תושג אותה הרתעה מיוחלת בעצם הפרסום, אם לא בדרך של פגיעה בקובל, תיוגו והשפלתו עד כי יחליט לחדול ממעשיו. גם הבחירה להוסיף את רעיית הקובל תומכת במסקנה זו. בנוסף, הכינויים הפוגעים בהם השתמש הנאשם לתיאור הקובל בפעולות השיווק של הסרטים, אינם מתיישבים עם דבריו אלה, ומלמדים על רצון לפגוע באופן אישי. זאת ועוד, בסיכומי הנאשם נטען כי מטרת המעשים לא הייתה פגיעה בקובלים, אלא הרתעה והתרעה על מנת להגן "על עצמו, על משפחתו ואתר ההנצחה מפגיעות אלימות נוספות" (ס' 5.16, 5.22 לסיכומי ההגנה). אלא שבחינה של הסרטים מעלה כי רק הטענה להצתה יכולה להתיישב עם רצון להגן על אותם אינטרסים, ואילו יתר הפגיעות הנטענות היו בקשר ליציקות בטון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

על שפת המדרכה הציבורית, שאין להן אליבא דנאשם קשר אליו או למשפחתו ולבטח לא למורשת יצחק שדה, וכן לצמחים שניצבו בשטח הציבורי או השתפלו אל השטח הציבורי, לגדר ארעית שהונחה על ידי הנאשם ללא היתר בניה והוצאו עליה צווי הריסה, והפער בין רצון להגן על אלה לבין רצון להגן על עצמו על משפחתו ועל מה שמקושר למורשת יצחק שדה, הוא רב.

הקובל ציין כי מבחינתו מטרת הנאשם הייתה לגרום לו לפגיעה בפרנסה, תוך ניצול העובדה שהאינטרנט מהווה ערוץ מרכזי להגיע אליו לצורך שכירת שירותיו, וסרטי הנאשם נחשפו ללקוחות פוטנציאליים כשהקישו את שמו. להבנתו, מטרת הנאשם הייתה לגרום לו לא לעמוד בתשלומי המשכנתא ולעזוב את הבית (21.10.13 ע' 39). הקובל גם טען כי הנאשם דאג להשמיצו במסדרונות העיריה, עד כי נחשב על ידם כחולה נפש (11.10.13 ע' 41).

בנסיבות העניין, הוכחה מערכת היחסים העכורה המתמשכת בין הנאשם לקובל. כמו כן הוכח אופי הפרסומים, ריבויים ותכניהם, בעיקר הסרטים "חובבי ציון גיל מציתים צמחים", "שליחי ציון גיל מכסחים צמחים" ו"ציון גיל מעלים ראיות" כמפורט לעיל. בנוסף, הנאשם עצמו התייחס לאמירות הנלוות בהתייחס לקובל. בנסיבות אלה, בהתאם לחזקה שאדם מתכוון לתוצאות הטבעיות, ומכיוון שהנאשם לא הצביע על מטרה אחרת לגיטימית לפרסומים שאינה קשורה גם לפגיעה בקובל, ברור כי לכל הפחות גם המניע של פגיעה בשם הטוב עמד לנגד עיני הנאשם, ודי בכך כדי לבסס בנסיבות העניין כוונה לפגוע. משכך, שוכנעתי מעבר לספק סביר בקיומה של כוונה לפגוע בפרסומים.

סיכום ביניים – עבירה של לשון הרע

עצם הפרסום וכמות הנמנעים לא היו במחלוקת. היסוד העובדתי של לשון הרע הוכח מעבר לספק סביר וכך גם היסוד הנפשי של הכוונה לפגוע. משכך, הוכחה העבירה של לשון הרע ויש לפנות להגנות. הוכחה העבירה של לשון הרע (ואין מדובר בפרסום מותר), עומדות לנאשם שני סוגים של הגנות: האחת הנוגעת לאמיתות הפרסום והשנייה הנוגעת לתום הלב שבפרסום.

ההגנות – אמיתות הפרסום - הפן המשפטי

לעניין אמיתות הפרסום, הגנה זו מחייבת הוכחה של שני מרכיבים שלובים: אמיתות הפרסום, וקיומו של ענין ציבורי לפרסום (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי (להלן: "עניין נודלמן")).

בדנ"א 2121/12 פלוני נ' דיין אורבך (להלן: "עניין דיין"), הבהיר ביהמ"ש:

"הפרסום נדרש לשקף אמת "שלמה". כלומר, שלא יעדרו ממנו פרטים המשנים את הרושם הכללי המתקבל מהפרסום, וכן שלא יכללו בו פרטים משמעותיים שאינם נכונים".

ובהמשך:

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

- 1 "הפרסום נדרש לשקף את האמת כפי שהייתה בזמן הפרסום, ולא כפי שנחזתה באותה עת.
2 ואחדד – הכוונה היא לאמת העובדתית ברגע הפרסום, שהיא אחת ויחידה... מקום שנראה
3 היה כי אדם ביצע פשע וכך פורסם, ולאחר מכן נתברר כי אין זה נכון, ניתן לכנות התפתחות
4 מעין זו "התפתחות ראייתית". בהקשר שלפנינו, של אמיתות הפרסום לצורך חוק איסור
5 לשון הרע, בנסיבות אלה לא יתקיים התנאי של אמיתות הפרסום. זאת, כיוון שמסתבר כי
6 הפרסום לא היה נכון בזמן שנעשה, אף אם נחזה ככזה. לטעמי, במקרה מעין זה אין הצדקה
7 להחיל את הגנת אמת הפרסום... הגנה זו איננה מתעניינת בהלכי הרוח או בתום לבו של
8 המפרסם... נניח שפורסם כי מתנהלת חקירה פלילית נגד אדם והדבר היה נכון במועד
9 הפרסום. אם לאחר מכן יחדל להיות חשוד, לא יהיה בכך כדי לגרוע מהעובדה כי במועד
10 הפרסום הוא היה חשוד. כלומר, לא יהיה בהתפתחות מאוחרת זו כדי להפוך את הפרסום
11 ל"לא-אמת". לפיכך, היא לא תשלול את אמיתות הפרסום. זאת, בשונה מהדוגמה שהוזכרה
12 קודם (בפיסקה 30 לעיל), של פרסום כי אדם עבר עבירה. כאמור, באותו מקרה, אם יתגלה
13 לאחר הפרסום כי אותו אדם לא ביצע כל עבירה, ילמד הדבר כי הפרסום לא היה נכון".
14
15 פרסום שגוי אינו נהנה מהגנת אמיתות הפרסום, ללא קשר לתום לבו של המפרסם ולאמונתו הכנה
16 באמיתות הפרסום, ואף אם טעותו הייתה סבירה והוא לא התרשל (שנהר, בע' 216).
17
18 עם זאת, מקום שהפרסום אמיתי זולת ביחס לפרט לוואי שגוי, יכולה להיות תחולה להגנה, ובלבד
19 שפרט הלוואי קטן יחסית ליתר מרכיבי הפרסום, והפגיעה שהוא עצמו מסב אינה ממשית (שנהר, בע'
20 220 – 221). וכך נאמר בעניין זה ובהתייחס לשיקולי עריכה בעניין דין:
21 "ההגנה לא תישלל רק בשל העובדה שלא הוכחה אמיתותו של "פרט לוואי שאין בו פגיעה
22 של ממש. בנוסף, בצדק קבע המשנה לנשיאה ריבלין בפסק הדין בערעורים כי יש להותיר
23 "מרחב נשימה" למפרסם, ככל שהדבר נוגע לשיקולי עריכה של הפרסום"
24
25 18. התנאי השני נוגע לעניין הציבורי. השאלה בדבר קיומו של עניין ציבורי היא ערכית בעיקרה. שאלה זו
26 מושפעת ממדיניות שיפוטית והיא מוכרעת על פי מבחן אובייקטיבי, הנבחן על רקע נסיבות המקרה
27 (עניין נודלמן).
28
29 בע"א 439/88 רשם מאגרי מידע נ' ונטורה, הובהרה משמעותו של המונח עניין ציבורי שלא ביחס
30 לאנשי ציבור או עניין ציבורי מובהק:
31 "בהחלט ייתכנו מצבים שבהם פירסום ברבים של עניינים הנוגעים לאדם פרטי עשוי להביא
32 תועלת לציבור, למשל כאשר הפירסום משרת את האינטרס הציבורי שבאכיפת החוק או את

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

- 1 הדאגה להגנת הציבור מפני סיכונים שונים, לרבות סיכונים בריאותיים. בכל מקרה על-פי
2 נסיבותיו יש לערוך את איזון האינטרסים הנוגדים תוך התחשבות בגורמים שונים
3 ובשקלולם, כגון: חשיבות המטרה של הפירסום, הרלוונטיות של המידע או של חלקים
4 ממנו, הצורך לזהות את הפרט שבו מדובר והצורך לפרסם את המידע ברבים דווקא"
5
6 בבדיקת העניין הציבורי בוחן ביהמ"ש את השאלה אם יש לציבור תועלת בידעת אותם נתונים לשם
7 גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים או לשם שיפור אורחות חייו (ע"א 10281/03 קורן נ' עמינדב (להלן:
8 "עניין קורן")). עניין ציבורי עשוי להתקיים גם במקרים בהם התועלת היא לקבוצה מוגבלת מתוך
9 הציבור, אך יש אינטרס ציבורי רחב שאותה קבוצה תהא מודעת למידע, כגון מידע על בעל מקצוע
10 שמסכן את הפונים לקבלת שירותיו (שנהר בע' 227). עובדת התרחשותו של הארוע במקום ציבורי
11 עשויה ללמד על העניין בפרסומו במיוחד אם אותו ארוע שפורסם משפיע על החברה, לדוגמא משום
12 שבוצעה עבירה פלילית (שנהר, בע' 232).
13
14 ביישמו את המבחנים שפורטו לעיל, עמד ביהמ"ש על החשיבות שבאבחנה בין פרסום שיש בו עניין
15 ציבורי לבין סכסוך אישי גרידא:
16 "פרסומו של מכתב גלוי, המופץ לציבור גדול של תושבי רשות מקומית, ולגופים ציבוריים
17 הפועלים בתחומה, הכולל מסכת ארוכה של מתקפות מילוליות בלשון גסה ובוטה, שיסודן
18 בסכסוך שכנים, אינו נושא "ענין ציבורי" כמשמעותו המשפטית של מושג זה. מכתב זה
19 משקף סכסוך קשה בין שכנים שעבר לטונים צורמים, שהיה ויותר ענין פרטני בין
20 המבקשים לבין המשיבים" (רע"פ 11007/07 ליטבק נ' וול).
21
22 גם כאשר מגיע ביהמ"ש למסקנה שהיה ענין בפרסום עליו לבחון אם הייתה הפרזה בכמות הפרסומים,
23 היקפם, אופיים ומידת הבלטתם (שנהר, בע' 230).
24
25 לצורך הנאה מהגנת אמת בפרסום על כל מרכיביה על הנאשם להוכיח בדרגה של מאזן הסתברויות
26 את כל יסודות ההגנה. בע"פ 232/55 היועהמ"ש נ' גרינוולד, עמד ביהמ"ש על נטל ההוכחה ודרגתו
27 בהתאם לעוצמת הפגיעה:
28 "הפתרון ... הוא אמנם לשמור אמונים לקנה המידה האזרחי, אך יחד עם זאת, להשתמש
29 בו כך שהמתגונן בטענת אמת כלפי אישום (או עילת דיבה), ידרש להביא הוכחה שמידתה
30 תעמוד ביחס מתאים לרצינות תוכן הדיבה, ופירוש הדבר שעליו להביא הוכחה שתצביע
31 על גירסתו כאפשרות גבוהה, הגם לא גבוהה במידה הנדרשת בדרך כלל, לגבי גירסת
32 הקטיגוריה במשפט פלילי".

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

על יסוד האמור בעניין גרינוולד נקבע בפסיקה כי אמנם הנטל הוא של מאזן ההסתברויות ולא מעבר לכך, עם זאת, ככל שהאשמה שיוחסה לאדם בפרסום חמורה וכבדה היא, כן תידרשנה ראיות כבדות משקל, "איכותיות" יותר, על מנת לעמוד בנטל ההוכחה של מאזן ההסתברויות (ע"א 670/79 הוצאת עתון הארץ בע"מ נ' מזרחי, עניין קורן).

ובדנ"א 7325/95 ידיעות אחרונות בע"מ נ' קראוס:

"במקרים לא מעטים, שבהם מיוחסים לנפגע מעשים ופעולות העולים כדי עבירה פלילית. במקרים כאלה, נושא המפרסם בנטל מוגבר להוכיח את אמיתות הפרסום, ביחס לנטל הרובץ עליו בהליכים אזרחיים רגילים. בגדר זה, הכלל הוא, כי נטל הראיה הרובץ על המפרסם כבד יותר, ככל שחומרת המעשים המיוחסים על-ידי המפרסם כבדה יותר".

הגנת אמיתות הפרסום – יישום ההלכות לגבי הפרסומים

20. הפרסומים הראשון והשני "ציון גיל מכסח מדרכות" ו"ציון גיל מעלים ראיות", עוסקים בכיסוח נטען של מדרכה ובהעלמת ראיות של מעשה הכיסוח.

כפי שצוין, הסרטון הראשון עצמו לא מציג, מלבד בשמו, מעשה של כיסוח מדרכות, ואני מפנה לפרק שדן בלשון הרע. הסרט השני לא מציג, מלבד בשמו, מעשה של העלמת ראיות, וכלל לא ברור מדוע אותם שברי אבנים נחשבים ראיות ולשם מה, וגם בעניין זה אני מפנה לפרק הקודם. אוסיף עוד כי מסקנות אלה לא משתנות בכהוא זה, אם צופים בכל סרט כשלעצמו או בשני הסרטים גם יחד, ואינני מקבלת את טענות ההגנה בעניין זה.

בחינה של אמיתות הטענה בדבר כיסוח מדרכות ללא קשר למה שנראה בסרט, מעלה כי למרות שהנאשם מכוון מצלמות 24 שעות ביממה, בין היתר, לכיוון המדרכות הציבוריות, ולמרות שלנאשם ולבני משפחתו טענה לפעילות מתמשכת של הקובל שהם עושים מאמצים לתעד אותה, לא הוצגה לבית המשפט אף תמונה בה נראה הקובל הורס – מכסח מדרכה. בחינת עדותו של הנאשם מעלה כי גם הוא עצמו לא טען לכיסוח מדרכה על ידי הקובל מעבר למה שקשור לאותן הגבהות בטון. את פעולות הקובל כינה אמנם הנאשם כ"עקירת מדרכה בצורה ברוטאלית מאיימת ותוקפנית" (23.12.14 ע' 108), אלא שהתייחסות זו לא משקפת את המציאות, לא בקשר לאופי המעשים ולא בקשר למושא המעשים. אינני מסכימה גם עם קביעת ב"כ הנאשם שלא בוססה בראיות, לפיה הנסיעה במקום השמיעה רעש רב והיותה מעשה איום והפחדה מובהק.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

טענות הנאשם נוגעות להגבהה, שלדבריו העיריה שמה באותה תקופה שבה צמחיית הגן השתרעה מעבר לגדר כדי לחסום זרימת מי גשמים, טענה שהקובלים חולקים עליה, וממילא אין מדובר בחלק אינטגרלי ממדרכה כהגדרתה של זו בדין. לפיכך, אין ממש גם בהגדרת הפעולות הקשורות לאותה הגבהה ככיסוח מדרכה. בנוסף, כפי שצוין, ההתייחסות היא למדרכות בגוף רבים, ולא ברור גם הבסיס לכך.

מן העדויות של דוד עמר, פקח עיריה שנכח בזמן אמת, עולה כי הקובל פעל לחשיפת מדרכה מתחת למה שכיסה אותה, חול וציצקות בטון, ואכן נחשפה מדרכה מקורית, או כדבריו: **"ברגע שראיתי איך שהגושים האלה יוצאים ואז נחשפת אבן השפה"**. בעקבות זאת נסללה מדרכה מחדש במעגל התנועה (25.6.14 ע' 58, ת/30). הפקח הדגיש כי לו לא ידוע על כל נזק שגרם הקובל למדרכה **"ממש לא היה נזק מצד הקובלים, להיפך"**. לעניין פינוי אותם חלקי בטון ושברי בטון ציין העד כי מדובר בפינוי פסולת ואין שום דבר פלילי במעשי הקובל (שם, ע' 59 – 60). גם השוטר אריה פלד שזכר את הארועים במעומעם, התייחס לחשיפת המדרכה, וציין שלא ראה בעצמו ולא שמע מהנאשם על פעולה שביצע הקובל שגרמה נזק, ולא ידוע לו על שום פעולה פלילית מצד הקובל (26.6.14 ע' 77). למען שלמות התמונה אציין כי גם עדים מקורבים לקובל אישרו את אותם תיאורים (12.11.12 ע' 13, 19), אך לאור המפורט לעיל, אין צורך להסתמך על עדויות אלה.

כשהתבקש הנאשם להבהיר איזו העלמת ראיות נראית בסרט, התקשה לתת הסבר, מה גם שהפעולות בוצעו בנוכחות גורמי הרשות ולעיניהם. הנאשם הודה בעדותו כי אף גורם ציבורי רלבנטי לא ראה במעשי הקובל העלמת ראיות (23.12.14 ע' 110).

עיון בסיכומי ההגנה מעלה כי הם טוענים שלא הייתה מדרכה אלא רק אבן שפה, וכן שהנאשם לא יצק את ההגבהות אלא עירית תל-אביב. כמו כן, מודגשת הטענה בדבר חוסר עקביות בגרסת הקובל בתארו את אופי מעשיו עם הרכב. חשיבותן של טענות אלה היא מועטה, אף אם יש בכולן ממש ואיני קובעת שאלה הם פני הדברים, שכן הנושא הטעון הכרעה הוא אם הטענה שהקובל כיסח מדרכות היא אמיתית, וטענות ההגנה הנזכרות, אין בהן כדי לסייע בהכרעה בעניין זה.

סיכומו של דבר, הנאשם לא עמד בנטל המוטל עליו לשכנע את ביהמ"ש במאזן ההסתברויות כי דיבר אמת כשפרסם שהקובל מכסח מדרכות, ולא עמד בנטל המוגבר מבחינת דיות הראיות לשכנע במאזן ההסתברויות כי הקובל העלים ראיות. לפיכך, אין הנאשם יכול להנות מהגנת אמיתות הדברים ביחס לשני פרסומים אלה, ואין צורך בבדיקת העניין הציבורי. למעלה מן הצורך, אציין כי לא קיים כל עניין ציבורי בפעולות נטענות של הקובל בקשר להגבהה בטון בשפת המדרכה, ואין לפעולות אלה כל זיקה למורשת יצחק שדה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

- 1
2 שני הפרסומים הבאים: "ציון גיל מכסח צמחים" ו"שליחי ציון גיל מכסחים צמחים" עוסקים על פי
3 הנתען במעשי כיסוח בפועל, הרס של צמחים על ידי הקובל ועל ידי שליחים מטעמו.
4
5 על העובדה שבסרט הראשון מבין השניים לא רואים כל פעולה שבוצעה הלכה למעשה בצמחים,
6 ובסרט האחר לא נראות שום פעולות הקשורות לצמחים כלל, עמדתי לעיל ואני מפנה לדבריי. אין
7 ממש גם ביצירת זיקה בין אותם אנשים ופעולותיהם הנחזות כפליליות לבין הקובל על ידי כינויים
8 כשליחיו, והניסיונות המלאכותיים והמאולצים לבצע בדיעבד את הקישור האמור בסיכומי ההגנה,
9 אינם משכנעים בלשון המעטה. אוסיף עוד כי מסקנות אלה לא משתנות בכח זה, אם צופים בכל
10 סרט כשלעצמו או בשני הסרטים גם יחד, ואינני מקבלת את טענות ההגנה בעניין זה.
11
12 הנאשם הודה שהקישור בין אותם אנשים לקובל, ובין פעילותם במקום לכיסוח צמחים, היה לא יותר
13 מספקולציה שלו, שהוא אמנם משוכנע בה, אבל אין לו כל ראיות להוכיחה (2.12.14 ע' 83, 23.12.14
14 ע' 101). הנאשם לא הביא שום ראיות להוכחת אמיתות מי מטענותיו באותו סרט. היות שמדובר
15 בטענה לפעילות עבריינית לא רק בתמונות המצולמות, אלא גם בעריכה, בשימוש במילים מכונית
16 מילוט לדוגמא, ובמוזיקה, הרי שגם אם הנאשם לא ייחס לקובל עבירה מסוימת, הרוח הכללית
17 מכוונת לביצוע עבירה, ולפיכך, כדי להוכיח את אמיתות טענותיו נדרש ממנו להציג כמות ראיות
18 מוגברת כדי לעמוד במאזן ההסתברויות. הנאשם לא הציג שום ראיה לאמיתות הדברים ולא עומדת
19 לו הגנה ביחס לסרט זה.
20
21 ניסיונות ההגנה לנתק בין הסרט והנראה בו לבין הכותרות, ולקשור בין אותן כותרות לבין כיסוח
22 צמחים באופן כללי, אינם במקומם, ואני דוחה את טענתם כי הצופה הסביר עורך את הקישורים
23 האמורים, מה גם שכפי שיובהר בהמשך אינני מקבלת גם את טענת אמיתות הדברים ביחס לכיסוח
24 הצמחים באופן כללי. יצוין כי טענות אלה אינן מתמודדות עם הקישור בין הקובל לבין האנשים בסרט
25 כשליחיו, והקישורים שעורכת ההגנה בסיכומיה בסעיפים 9.20 – 9.23, הם מלאכותיים ואינם
26 במקומם. ההגנה גם לא מתמודדת בצורה מספקת עם ההתייחסות למכונית כמכונית מילוט, עם פס
27 הקול ועם יתר הנתונים.
28
29 אשר לטענה הכללית של כיסוח צמחים, הקובל מאשר כי בסרט הראשון רצה לגזום צמח שצומח על
30 המדרכה, והמשטרה לא אפשרה זאת. לדבריו, השוטר אמר לו לפנות לעיריה לשם ביצוע הגיזום.
31 הקובל טען תחילה כי השוטר אריק פלד אמר לו באותו ארוע להביא מסור אחרי שהסביר לו את מצב
32 הדברים, אך בהמשך כשהושמעה לו הקלטה הבהיר כי לא מדובר באותו ארוע אלא בארוע מאוחר.
33 יצוין בהקשר זה כי השוטר משה רשף שהעיד כעד הגנה ואישר את נוכחותו במקום, לא זכר את פרטי

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

03 ספטמבר 2015

1 הארוע ולא יכול היה להדרש לטענות, זולת ההנחה שאם היה מנחה את הקובל להביא מסור הוא מניח
2 שהיה מציין זאת בדו"ח הפעולה, וכן התייחסותו בדו"ח לכך שהפנה את הקובל לרשויות בהתאמה
3 לדברי הקובל (14.5.15 ע' 127). הקובל ציין כי באותו ארוע בסופו של דבר לא נגזם דבר, ועל כך למעשה
4 אין מחלוקת.
5
6 הקובל אישר כי לא פעם גזם צמחים בשטחים הציבוריים בלבד, הכל ברשות ובהסכמה (28.1.13 ע'
7 31, 21.1.14 ע' 58 – 59). בחקירה הנגדית הוצגו לקובל תמונות וסרטונים (19/נ 29), ונטען כלפיו כי
8 הוא נראה בהם גזם צמחים, הקובל ציין כי הוא סילק גזם אך לא גזם צמחים ולא עקר צמחים. יצוין
9 כי בתמונות 19/נ אכן לא נראה גיזום צמחים (21.1.14 ע' 58 – 61).
10
11 הנאשם בעדותו אישר כי הסרט נושא הקובלנה לא מציג כל פעולת עקירה או כיסוח, וכי מהסרט אפשר
12 לקבל את הרושם שהקובל לא כיסח צמחים, ולכן לטענתו הוסיף לגרסא השניה שהעלה, שאינה
13 רלבנטית לפרסום שלפניי, תמונות מארוע אחר שבהן לשיטתו נראה הקובל עוקר צמחים, הן התמונות
14 19/נ, אליהן התייחסתי לעיל (2.12.14 ע' 80, 23.12.14 ע' 103). הוא טען כי לא ראה צורך לפרט את כל
15 ההקשר של הגעת השוטר למקום בסרט עצמו, וכן ציין כי הגם שבסרט לא רואים כיסוח של צמחים,
16 הקובל נהג לכסח את צמחיו וצמחי שכנים, ולכן הטענה בסרט היא אמיתית ונכונה (23.12.14 ע' 105).
17 אעיר כי עיון בתלונתו של הנאשם במשטרה בזמן אמת מעלה כי טען בפני השוטר שהקובל "החל
18 לחתוך את אחד הצמחים", טענה שאין מחלוקת שאינה נכונה, והנאשם לא הסביר בביהמ"ש את
19 התיאור הלא מדויק שמסר בתלונתו (39/נ).
20
21 מלבד התמונות 19/נ הציג הנאשם תמונה בה נראה צמח גדול זרוק על הכביש, הקובלת מצלמת את
22 הקובל הכורע ליד הערוגה שבין החומה למדרכה. הנאשם טען שהקובל עקר את הצמח (33/נ). תמונה
23 זו יש בה לכאורה כדי ללמד על עקירת צמח, אלא שהיא לא הוצגה לקובל או לקובלת הנראים בה,
24 וממילא לא ניתנה להם הזדמנות להתייחס לתוכנה, ואין גם לבית המשפט ידיעה על סמך התמונה
25 בלבד מנין הגיע אותו צמח ומי ובאילו נסיבות הביאו לשם. כידוע, קיימת חובה להטיח בפני העדים
26 הרלבנטיים, במקרה זה הקובלים, את הראיות שבמחלוקת, לבטח ראייה מהותית שהיא אחת
27 הבודדות המציגה לכאורה צמח עקור, ומשלא נעשה כן נחלש משקל הטענה.
28
29 עוד טען הנאשם כי למחרת המועד שאותו מתעד הסרט שליחי ציון גיל מכסחים צמחים נחתך שתיל
30 גדול בפתח ביתו, והוא היה משוכנע שמעשה החיתוך נעשה על ידי שליחיו של הקובל שהגיעו עם אותה
31 מכונית בשעת לילה. כאמור הודה הנאשם שאין לו בדל ראייה הקושרת בין הקובל למעשים ובין הקובל
32 לאנשים, הגם שאותו מקום נקלט על ידי מצלמות האבטחה (2.12.14 ע' 82).
33

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 מטעם הנאשם העידה שכנתו רחל כהן. יצוין כי מדובר במי שמעורבת בסכסוך ומצדדת בנאשם,
2 ומשפחתה נוטלת חלק אקטיבי בתיעוד הקובלים, בהגשת תלונות ובהשתתפות בהליכים המשפטיים.
3 לפיכך, יש לעדה עניין אישי ואינטרס בעדותה, ועדות זו צריכה להבחן בזהירות. העדה העידה כי
4 הייתה עדה להרבה מקרים בהם תלש הקובל צמחים מתוך בית הנאשם ומביתם, הרס את הצמחיה
5 שצומחת מתוך הגינה שלהם ועל המצוק הצמוד לביתם (14.5.15 ע' 140 – 141). לטענתה היא ראתה
6 את הקובל מנסה לפגוע גם בצמח בכניסה לבית הנאשם, אותו צמח שבגללו העלה הנאשם לדבריו את
7 הסרט שליחי ציון גיל מכסחים צמחים. לדבריה ראתה אותו תולש עלים מהצמח והוזמנה משטרה.
8 יצוין כי לא הוצגה לביהמ"ש הזמנת משטרה בקשר לפעולות של הקובל ביחס לצמח האמור והמונח
9 תלישת עלים הוא עמום ומכוון למעשים קלי ערך מאד. לטענתה הוזמנה על ידם משטרה מספר פעמים
10 בשל ניסיונות עקירת צמחים. גם טענה זו לא בוססה. העדה הציגה תמונה של עץ מתוך חצר ביתה
11 שחלק מענפיו מנוסרים (נ/51). לטענתה, הקובל הוא שניסר אותם, לדבריה לפחות פעמיים ראתה את
12 מעשה הניסור, אך לא תיעדה אותו כי היא לא הספיקה להביא מצלמה, הגם שמדובר בענפים עבים
13 שזמן חיתוכם אינו שניות בודדות. עוד אישרה העדה שמצלמות האבטחה מכוונות לאותו אזור, אלא
14 שלא הוצג לביהמ"ש צילום של הקובל מנסר את ענפי העץ ממצלמות האבטחה (שם, ע' 142, 143).
15 העדה הוסיפה וטענה כי הקובל לא הכחיש שהוא עשה זאת (שם, ע' 142). גם בהקשר זה, לא התמונה
16 ולא הטענה כפי שפורטה, הוצגו לקובל לקבלת גרסתו והתייחסותו, ומכיוון שנראית תמונה של ענפים
17 חתוכים ולא מעבר לכך, והקובל לא נראה בתמונה, ומכיוון שבהתאם לכל הראיות נגזמו צמחים
18 שחרגו לשטח הציבורי על ידי נציגי הרשות, אין בטענה ראיה מספקת הקושרת את הקובל, ואין די
19 במקרה זה בדבריה של העדה ללא ראיה תומכת. בנוסף, אישרה נעמי כהן את תצהירה, אליו צורפו
20 תמונות של אותו עץ חתוך וכן דיסק (נ/53, נ/62), ואני מפנה לדברים לעיל.

21
22 זיוה יריב רעיית הנאשם, התייחסה בעדותה לארוע בו תיעדה את הקובל חודר לתוך החצר ועוקר
23 וחותר צמחים מהגן, ואף נראה יוצא מהגן באחוז את הצמחים (נ/59 – 60, 14.5.15 ע' 163). יצוין כי
24 בתמונות נראה הקובל אחוז בענפים ובזרדים בידיו, וכן נראה רכון על האדמה ומבצע פעולות עם ידיו
25 בתוך מה שנדמה כשטח החצר מעבר לחומה. תמונות אלה, בכל הנוגע לענפים, עשויות לבסס לכאורה
26 טענה בדבר עקירת צמחים על ידי הקובל, אלא שגם הן לא הוצגו לקובל לצורך התייחסותו במהלך
27 המשפט, על כל המשתמע מכך. עם זאת, ב"כ הקובלים לא חקר את העדה לגבי התמונות ותיאורה
28 ביחס אליהן, ובכך למעשה הביע את עמדתו כי אינו חולק על התיאור. בנוסף, הוצגה לביהמ"ש הודעת
29 הקובל בחקירה במשטרה, בה התייחס לפעולותיו, אישר כניסה למקום, טען שלא עקר אלא אסף
30 זרדים למדורה (נ/15). האחיזה בענפים אמנם חורגת מאיסוף זרדים גרידא, אך במגבלות התמונה
31 דומה שמדובר בענפים יבשים ולא חיים.
32

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 ההגנה מפנה גם לסרט שבו נראה לשיטתם הקובל עוקר צמחים (נ/29). צפייה בסרט, שהוצג לקובל
2 והוא הכחיש ביחס אליו מעשי עקירה או תלישה של צמחים, מעלה כי אכן לא נראית פעולה שניתן
3 לכנותה עקירת צמח, אלא לכל היותר משיכה קצרה שלא נראות כל תוצאות של תלישה או עקירה
4 בעקבותיה.

5
6 כן הפנתה ההגנה לסרטים שבהם הקובלת "מתעסקת" עם צמחים ותולשת צמחים (נ/27, נ/41).
7 הפרסום בדבר כיסוח צמחים מתייחס אל הקובל בלבד, ולפיכך אין בכוונתי להדרש כלל למעשי
8 הקובלת הנטענים, וזאת מבלי להביע כל עמדה ביחס לטענה שנטענה.

9
10 כעולה מן המקובץ, אילו היה הנאשם נדרש לעורר ספק סביר ביחס לטענה שהיו מעשים של עקירת
11 צמחים, הרי שלמרות כל מה שהערתי לעיל, יש להניח כי הייתי מוצאת במקבץ הראיות בסיס מספק
12 ליצירת ספק סביר. אלא שהטוען לאמיתות הדברים, במיוחד במצב שבו הוא עצמו מאשר כי הסרט
13 שפרסם אינו משקף את טענתו, נדרש לעמוד בנטל ראיתי בדרגה של מאזן ההסתברויות, ואין בראיות
14 שהוצגו על סימני השאלה והחוסרים שבהם כדי לבסס את אמיתות הטענה בדרגה של מאזן
15 ההסתברויות. למעלה מן הצורך, אציין כי לא קיים כל עניין ציבורי בפעולות נטענות של הקובל, שאין
16 להן זיקה ממשית למורשת יצחק שדה, אלא יש בהן לכל היותר סכסוך שכנים, שהוא עניין אישי פנימי,
17 שאין לציבור עניין בו.

18
19 22. הפרסום החמישי "ציון גיל מכסח גדרות" עוסק בכיסוח – הרס גדרות. כפי שכבר צוין, אין מחלוקת
20 כי מדובר גדר רשת שבעת ההיא הייתה מונחת לא מחוברת, כשהיא נשענת על הקיר, וכי לא ניתן היתר
21 לבנייתה והוצא בעניינה צו הריסה. בנסיבות אלה, כפי שצייתי בפרק שבו נותחו הסרטים, אין מדובר
22 בפעולות של הקובל העולות כדי כיסוח גדר, ואיני מקבלת את טענת ההגנה שמי שמתבונן בסרט אינו
23 רואה אלא פעולה של הסתערות פרועה שאינה אלא כיסוח גדרות ותקיפת הנאשם ורעייתו. הנאשם
24 הודה כי אין לו שום ראיות שקושרות בין הקובל לבין פירוק אותה גדר רשת, ועצם העובדה שהוא
25 חושד בקובל, אין בה תחליף לתשתית ראיתית. גם תיאורן של רחל כהן, נעמי כהן, תמר שדה וזיוה
26 יריב שהקובל משך ועקר את הגדר (14.5.15 ע' 144, 149, 157, 164), אינו מתיישב עם העובדה שהגדר
27 לא הייתה מחוברת עובר לארוע המתועד.

28
29 לעניין הקמת הגדר ללא היתר, ההגנה טענה בהרחבה לגבי קביעות ביהמ"ש המחוזי במסגרת עת"מ
30 41226-01-14, אלא שבהעדר הסכמה של שני הצדדים ועתירה משותפת לבסס ממצאים על קביעות
31 עובדתיות של מותב אחר, על סמך ראיות שיש להניח הובאו לפניו, אין בכוונתי להדרש לאותן קביעות
32 עובדתיות, שהראיות לגביהן לא הוצגו ובוררו לפניי. מבלי למעט מן האמור, אין בעתירה המנהלית

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 כדי לבטל את צו ההריסה, אלא רק להורות על קיום דיון, ואף הנאשם לא טוען שהקמת הגדר הוכשרה
2 בדיעבד.

3
4 משכך, המינוח כיסוח גדרות בהקשרו של אותו ארוע אינו מבטא את שנראה בסרט בהתחשב במכלול
5 הנסיבות.

6
7 שונה המסקנה לעניין טענת הנאשם כי הקובל באותה תקופה כיסח גדרות.

8
9 כאמור, מצלמת האבטחה לא תיעדה את הנאשם פוגע בגדר הרשת, ואף לא בגדר רשת אחרת. אלא
10 שהקובל עצמו אישר כי פתח פתח ירידה לים בחומה (21.10.13 ע' 47), ולמרות הסבריו כי עשה זאת
11 לאחר וידוא עם הגורמים הרלבנטיים, לא הוצגה ראיה לאישור מצד אותם גורמים, וברור מדברי
12 הקובל עצמו כי הוא לא קיבל היתר להריסה, הגם שהריסת קיר, לרבות גדר בנויה, טעונה היתר.
13 הסרט, שאינו חלק מהקובלנה שכונה על ידי הנאשם "ציון גיל מכסח קירות" מתעד את מעשי הקובל
14 בקיר החומה, עובר לפרסום הסרט נושא הקובלנה, והקובל עצמו אישר שמדובר היה במעשה מתוכנן
15 אליו נערך מראש (נ/41, 21.10.13 ע' 49). גם עדותה של נעמי כהן בהקשר זה תומכת במה שנראה
16 בסרטון (14.5.15 ע' 150). היות שמדובר בקיר חומה סביב מעגל התנועה, ניתן להתייחס אליו כאל גדר,
17 ובנסיבות אלה ההתייחסות לכיסוח גדר, משקפת את האמת.

18
19 הקובל אמנם הציג לביהמ"ש תמונות שיש בהן כדי ללמד על כך שבעבר לא הייתה חומה שחסמה את
20 המעבר לים, ודומה שמדובר בתמונות של אותו מקום. עם זאת, אין בנתון זה כדי להצדיק את מעשי
21 הקובל בשבירת הקיר, המהווה גדר, ואין בנתון זה כדי להפחית מאמיתות הטענות בדבר כיסוח גדר.

22
23 אשר על כן, הגעתי למסקנה כי הנאשם עמד בהקשרו של סרט זה בנטל המוטל עליו להוכיח את
24 אמיתות טענתו.

25
26 טרם סיום אעיר כי עצם העובדה שהקובל לא כלל סרט זה בקובלנתו, אין לה השלכה על יתר הסרטים,
27 שכן כבר הובהר כי התובע רשאי לבחור את אותם פרסומים שיש בהם לשון הרע, ואילו הנאשם רשאי
28 להציג פרסומים אחרים ונוספים להגנתו, ואכן כך עשה הנאשם.

29
30 אשר לעמידה בתנאי של עניין ציבורי, עצם ביצוע של פעולה שיש בה לכאורה פגיעה ממשית ברכוש
31 ציבורי או ברכוש פרטי הגובל במתחם ציבורי של רחוב, בדרך של פעירת חור גדול בחומה היא בעלת
32 השלכה על הציבור, לכל הפחות ציבור דיירי השכונה, כך שהתנאי של עניין ציבורי מתקיים.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

23. הפרסום האחרון הוא "חובבי ציון גיל מציתים צמחים". אין חולק כי אם לקובל קשר כלשהו להצתה, יש בכך עניין ציבורי, והמחלוקת בהקשר לפרסום זה נוגעת רק לשאלת אמיתות הפרסום הקושר בין הקובל לבין השריפה בדרך של הצתה.
- יצוין כי באופן מיידי לאחר השריפה הנאשם הגיש תלונה נגד הקובל, הקובל זומן ונחקר תחת אזהרה, המשטרה ערכה חקירה ובסופה מצאה לסגור את התיק מחוסר אשמה. הנאשם ערר על ההחלטה ואף הגיש עתירה לבג"צ (62/נ). כל ההליכים המשפטיים שנקט נדחו, ובפסק דין מנומק שניתן על ידי שלושה שופטים פה אחד לא חל שינוי בעילת הסגירה של חוסר אשמה לאחר שהשופטים ציינו: "...דין טענות העותר בעניין זה להדחות אף לגופן. ברי, כי לא די בסכסוך בין העותר לבין הנילון כדי להקים תשתית ראייתית ולו ראשונית הקושרת בין הנילון לבין ההצתה. ואם לא די בכך, הרי שטענת האליבי שהעלה הנילון לא הופרכה ובבדיקת גורמי המקצוע לא נמצאו ממצאים המאמתים את ההשערה כי הדליקה אכן נגרמה מהצתה" (ת/39).
- בנסיבות אלה, הצהרת הנאשם כי אין לו שום ספק בכך שהמצית הוא שכן אובססיבי שעבר לגור בשכנות לפני שלוש שנים, תוך נקיבה בשמו של הקובל בשם הסרט ובתמונות שצורפו, אינה יכולה להנות מהגנת אמיתות הדברים, שכן ממצאי החקירה העלו תמונה שונה שניקתה את הקובל מחדש.
- הנאשם אמנם הקדיש מאמצים ניכרים להוכחת השגיאות והתקלות שנפלו בחקירה, במסקנות גורמי החקירה וגורמי האכיפה ובית המשפט, ולכרסום באליבי שמסרו הקובלים, ואולם משנקבעו לאחר חקירה ממצאים ואלה עברו אינסטנציות אחדות, לרבות בית המשפט העליון עצמו, אין מקום לבחינה חוזרת מצד מותב זה של תוקף הקביעות. ודוק, אילו היה מציג הנאשם ראיה חדשה משמעותית שלא הייתה בידי גורמי החקירה, יתכן שהיה מקום לבדיקה חוזרת של הטענות רק בהקשר של טענת ההגנה בקובלנה. ואולם, ראיה כזאת לא הוצגה. אינני סבורה גם כי ביצוע איכון והוכחת מקום שהייתם של הקובלים יכול היה לספק לנאשם את אותה ראיה ניצחת, והדברים הובהרו בהחלטה בה דחיתי בקשה להורות על ביצוע בדיקה ממין זה. לעניין הצעות שהוחלפו בין הצדדים במהלך ניסיון לייתר את כתיבת הכרעת הדין לאחר השלמת שמיעת הראיות, מדובר בהליכי מו"מ שאין להם שום משמעות ראייתית מבחינתי. ועוד לעניין האליבי, היות שהוברר משני מקורות שונים כי הקובל ומשפחתו הגיעו הביתה בשעה 23:00, הרי שהטענות המפורטות של ההגנה בעניין האליבי משמעותיות פחות, וממילא לא הצליחה ההגנה להוכיח כי הקובל ומשפחתו לא היו בהדלקת הנרות הנטענת, או עזבו בשעה מוקדמת מהנטען על ידם, ועל ידי עדים מטעמם, ובעיקר אני מפנה לעדותו של האב צוקר ביחס לארוע ולשעת עזיבת הקובלים, עדות שהייתה עניינית ומעוררת אמון (28.1.13, ע' 17, ת/1). לא עלה בידי ההגנה להפריך את האליבי בדרגה של מאזן ההסתברויות, כפי שנדרש ממנה. אינני סבורה גם כי במסגרת ההליך שלפניי עלי להדרש לטענות מטענות שונות שהועלו לגבי איכות החקירה של

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

אותה תלונה, הן משום שנושא זה חורג מההליך שלפניי והן משום שערכאות גבוהות ממני נתנו דעתן לחקירה ומצאו אותה ראויה על אף טענות הנאשם בפני כל הפורומים.

יש לזכור כי מדובר בחשד חמור ביותר, לעבירה פלילית חמורה, וטענות הנאשם לאמיתות טענותיו חייבו אותו בהנחת תשתית ראייתית מוגברת לצורך עמידה בנטל הנדרש של מאזן ההסתברויות, ובכך לא עמד. במסגרת הגנה זו אין כלל חשיבות למה שהנאשם האמין בו אז ואף היום אלא למציאות כהוויתה. אינני מקבלת גם את ניסיון ההגנה לנסות ולטעון כי אי הדיוקים בדברי הנאשם במסגרת פרסום זה, הם כאלה שאינם עולים על פרט לוואי, ולאור טענות אלה ולמען הסר ספק אחזור ואדגיש כי הצופה בסרט מקבל את הרושם שהאחראי להצתה הוא לא אחר מאשר הקובל בתמיכת בת זוגו.

משכך, לא עומדת לנאשם הגנת אמיתות הפרסום.

הגנת תום הלב – הפן המשפטי

24. ההגנה הנוספת היא הגנת תום הלב, החלה גם מקום שהפרסום אינו אמת, ובלבד שהפרסום נעשה בתום לב בהתאם לתנאים שנקבעו בחוק ולאופן פרשנותו של מונח זה בהלכה הפסוקה. הגנת תום לב חלה, בין היתר, על מצבים בהם קיים עניין אישי כשר המצדיק את הפרסום, וכן חלה על הבעת דעה על עניין ציבורי.

בעניין נודלמן צוין:

הגנת תום הלב בדיני איסור לשון הרע עניינה דרך התנהגות ומצב נפשי מסוים של המפרסם, אשר בנסיבות מסוימות, בהצטרפן לפרסום לשון הרע, יצדיקו מתן פטור למפרסם מאחריות.

החוק מגדיר שתי חזקות לעניין קיומו של תום לב ולעניין העדרו, אשר שתיהן ניתנות לסתירה. חזקת תום הלב קובעת כי פרסום שנעשה באחת הנסיבות המנויות בסעיף 15 לחוק, ולא חרג מן הסביר, חזקה עליו שנעשה בתום לב. נטל ההוכחה של תנאי החזקה מוטל על הנאשם (סעיף 16(א) לחוק).

החזקה ההפוכה קובעת כי פרסום שלא היה אמת והנאשם לא האמין באמיתותו או לא נקט אמצעים סבירים לבדיקת אמיתותו או פרסום שנעשה בכוונה לפגוע במידה גדולה מן הסביר, חזקה עליו שלא נעשה בתום לב (סעיף 16(ב) לחוק).

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 הנאשם הבהיר בסיכומיו כי הגנת תום הלב מתמקדת בהגנה על עניין אישי כשר של הנאשם, בהתאם
2 לסעיף 15(3) לחוק.

3
4 התנאי בהגנה זו הוא הוכחת עניין אישי כשר, שלשם הגנה עליו נדרש הפרסום, כאשר ההלכה הפסוקה
5 קבעה כי לשם הנאה מההגנה על עניין אישי, תפוצת הפרסום צריכה להיות מוגבלת רק לאותם אנשים
6 שהפניית הפרסום אליהם, תקדם את ההגנה על העניין האישי (שנהר בע' 296 – 297). עוד נקבע כי
7 תנאי לתחולת ההגנה הוא פעולה בתום לב, כשבחקש זה יש לבחון את מידת הפגיעה בנפגע היינו אם
8 הפגיעה הייתה במידה סבירה ומוגבלת להשגת המטרה או שמא הייתה במידה מופרזת לשם העלבתו.

9
10 הנאשם הזכיר גם פרסום המהווה הבעת דעה בהתאם לסעיף 15(4) לחוק, שעניינו הבעת דעה ביחס
11 לאופיו, מעשיו, דעותיו והתנהגותו של הנפגע בקשר לעניין ציבורי. בהקשר זה, בעניין בן גביר, נקבע:
12 "לרוב, כוללת הבעת הדעה ביטויים אשר לא ניתן לסווגם כ"אמת" או "שקר". פרסום
13 ייחשב כהבעת דעה אם האדם הסביר יבין את האמור בו כהבעת דעתו של המפרסם (ע"א
14 חברת החשמל, בעמ' 291). סיווגו של עניין כהבעת דעה ייעשה על פי מבחני השכל הישר
15 ועל פי כללי ההיגיון... על הטוען להבעת דעה להראות כי נתקיימה בדבריו הבחנה בין היסוד
16 העובדתי לבין היסוד של הבעת הדעה. ההבחנה בין עובדות לבין הבעת הדעה צריכה להיות
17 ברורה"

הגנת תום הלב - יישום ההלכות

18
19
20 25. אשר לפרסומים הראשון והשני "ציון גיל מכסח מדרכות" ו"ציון גיל מעלים ראיות", אינני מוצאת
21 שום עניין אישי כשר של הנאשם ביחס לאותה הגבהת בטון בשפת המדרכה, וכיסוי המדרכה, הראוי
22 להגנה של הדין, לבטח לא עניין אישי כשר, שבאיזון בינו לבין הפגיעה בשמו הטוב של הקובל, יש
23 לראשון בכורה. מבלי למעט מן האמור, אילו רצה הנאשם להתריע בפני תושבי השכונה על מעשים
24 כאלה ואחרים, ודאי שלא היה צריך לפרסם את הסרטים ברשת האינטרנט ולעשות פעולות תיוג
25 שיביאו אותם לידיעת אנשים זרים, שעניינם בקובל, והקשת שמו במנועי החיפוש, נובעים, יש להניח,
26 מטעמים שאין להם שום קשר לשכונה או לסכסוך השנים או למחלוקות שפורטו. מדובר בפרסומים
27 שאינם נהנים מהגנת אמיתות הפרסום, שאחד מהם מייחס עבירה פלילית לקובל ומכפישו הכפשה
28 ממשית, שהופצו בתפוצה פוטנציאלית רחבה, הגיעו למאות צופים, והנאשם עשה פעולות אקטיביות
29 להפצתם. בהתאם לכל הנסיבות שוכנעתי כי הפרסום נעשה בכוונה לפגוע בגדולה מן הסביר. בשל כל
30 הטעמים הללו. אין הפרסומים נהנים מהגנת תום הלב של עניין אישי כשר. הפרסומים גם לא נהנים
31 מההגנה של הבעת דעה, בשל הטעמים שצוינו לעיל, וכן בשל העובדה שלא מצאתי כל עניין ציבורי
32 בסכסוך השכנים על הגבהות הבטון, כיסוי המדרכה והפעולות הקשורות אליהם.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

26. שני הפרסומים הבאים: "ציון גיל מכסח צמחים" ו"שליחי ציון גיל מכסחים צמחים", אף הם לא נהנים מהגנת אמיתות הדברים. אני נכונה להניח שביחס לכיסוח הצמחים האמין הנאשם בתוס לב שהקובל אחראי לגיזום צמחים מהחצר, במיוחד לאחר שצולם בתוך החצר אוחז ענפים יבשים בידיו. אלא שעובדה זו לא מעניקה לנאשם הגנת תוס לב, לא בעילה של הגנה על עניין אישי כשר ולא בעילה של הבעת דעה על עניין ציבורי. לאחר שבחנתי את הנסיבות הגעתי למסקנה כי פרסום הסרטים לא היה בתוס לב, משום שהיקף תפוצתם והפגיעה שהסבו לא היו במידה סבירה ומוגבלת, אלא היה מדובר בתפוצה רחבה ובפגיעה מופרזת לשם העלבתו של הקובל. על חוסר תוס הלב של הנאשם בזמן פרסום הסרטים ניתן ללמוד בעיקר מהסרט השני בזוג הסרטים, שמרמז בתחום ובעריכה מגמתית, בתוספת כיתובים מגמתיים ומוזיקה מגמתית על מעורבות של הקובל בהתנהלות לא חוקית – פלילית ועל שליחת אנשים מטעמו לבצע את אותה פעילות. אין בעובדה שאחרי הגשת הקובלנה בחר הנאשם להוריד את אותו סרט, בהנתן העובדה שבמשך תקופה ארוכה הסרט פורסם ברשת האינטרנט, כדי למעט מחוסר תוס הלב. לפיכך, לא מתקיימת הגנה על עניין אישי כשר, ואינני רואה גם בפרסומים הבעת דעה בעניין ציבורי, הן משום שהנאשם מתייחס לכיסוח צמחי השכנים ולא לכיסוח צמחים מגן יצחק שדה הפוגעים במורשת יצחק שדה, והן משום שאין מדובר בהבעת דעה אלא בקביעת עובדה.
27. הפרסום החמישי עוסק בכיסוח גדרות. לפרסום זה הענקתי את הגנת אמיתות הפרסום ודומה בעיניי כי הנאשם האמין בתוס לב כי הכינוי מכסח גדרות, בהתחשב במעשי הקובל ביחס לקיר הגדר, מתאר נכונה את מעשי הקובל.
28. הפרסום השישי עוסק בהצתה. מדובר בטענה שלא ניתן להפריז בחומרתה, שמחייבת לפיכך זהירות יתרה ובדיקה מעמיקה, בטרם הטחתה באדם אחר. הנאשם אכן האמין ומאמין ככל הנראה בכל לבו שהקובל הוא המצית, הגם שלא היו לו שום ראיות, וכך אמר הנאשם בביהמ"ש: **"לשאלת ביהמ"ש אם היו נתונים עובדתיים קונקרטיים שקשרו בין הקובל או רעייתו לבין השריפה, אני משיב לא היו ואין לי ראיות המוכיחות שהוא עשה את המעשה הזה. עם זאת, כל שאר הנתונים אינם מותירים בי ספק קל שבקלים שהוא האיש שעומד מאחורי העסק הזה"** (23.12.14 ע' 78), אמר אמירה קשה וחמורה ולא יסף.
- הנה כי כן, הנאשם אמנם חדור אמונה ביחס לאחריות הקובל לשריפה, אך מעבר לאותה אמונה הנובעת מהסכסוך העמוק והאמוציות המעורבות בו, בדיקת הנתונים שהיו בידיעתו בעת שהעלה את הסרט ובו הטענה הקשה, ביום 9.1.210, מעלה כי לנאשם לא היו שום נתונים שקשרו בין הקובל לבין השריפה.

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

זה המקום להזכיר כי בניגוד להגנת אמיתות הפרסום הבוחנת את אמיתותו המוחלטת של הפרסום, ללא קשר לנתונים ואמונות סובייקטיביות של המפרסם, הרי שהגנת תום הלב מכוונת כולה אל המפרסם, אל מה שהיה בידיעתו בעת הפרסום ואל האמצעים שנקט על מנת שמעשה הפרסום יחשב ככזה שנעשה בתום לב באופן המזכה אותו בהגנה מפני הרשעה בעבירה.

ומה ידע הנאשם? לנאשם היה ידוע שמשפחת הקובל לא שהתה בבית בעת השריפה אלא חזרה מאוחר יותר בשעה 23:00 לפי מצלמות האבטחה של הנאשם עצמו (נ/48 וכן נ/55 שו' 11). במקום שנתון זה יביא אותו לבחון בצורה מעמיקה יותר את חשדותיו, החליט הנאשם להאשים את הקובל בשליחת שליחים, נתון שלא היה לו שום בסיס, זולת הנחותיו והספקולציות שלו שהקובל פועל באמצעות שליחים, ובלשונו: "בניגוד למעשים אחרים בהם הסרטים מראים את מעשיו של הקובל עצמו, אז הרמז היה שמי שעשה את זה הוא כנראה מחובביו, אם זה לא הוא. היו מקרים בהם אנשים שימשו שליחיו של הקובל ועשו מעשים דומים לשלו, באמצעות שליח...אני יודע שגם הרשויות פעלו בשליחותו. לי אין הוכחות" (שם, ע' 97), וכשהנאשם מייחס לרשויות פעולות פליליות בשליחות הקובל, דומה שכל המוסיף גורע.

ודוק, טענות הנאשם על דברים שנאמרו לו על ידי חוקר דליקות ביחס לאופי הארוע, לא היו בידיעתו בעת הגשת תלונתו במשטרה למחרת, אחרת חזקה עליו שהיה מתייחס לכך במסגרת הנתונים שהביא במטרה לשכנע שאכן מדובר בהצתה וכן מתייחס לכך בעדותו מעבר לכך שציין שהיה בשטח עם חוקר שריפות (נ/38, 14.12.23 ע' 77). עיון בתיק החקירה מעלה כי דו"ח חקירת הדליקה הועבר למשטרה רק ביום 17.2.11, למעלה מחודשיים לאחר הפרסום (חלק מנ/62), כך שאין כל קשר בין מה שרשום בו לבין מידע שהיה בידיעת הקובל בעת פרסום הסרט. אינני מקבלת את הטענה הנטענת בסיכומי ההגנה לפיה חוקר השריפות אמר לנאשם טרם הפרסום שמדובר בהצתה (ס' 13.28), ואילו רצה הנאשם לבסס טענה זו, כשהנטל הוא עליו, היה עליו להעיד את אותו חוקר שריפות, דבר שלא נעשה.

בנסיבות אלה ייחוס המעשים החמורים במסגרת הפרסום לקובל בוודאות, והעלאת הטענה שלקובל שליחים המבצעים הלכה למעשה בשמו עבירות פליליות, ממש כמו בפשע מאורגן, מעבר לכך שאינו נהנה מהגנת האמיתות, לא נהנה גם מהגנת תום הלב, ועומדת לחובת הנאשם חזקת חוסר תום הלב, בכך שלא נקט אמצעים סבירים לבדיקת אמיתות הפרסום, ופרסם את הדברים הקשים ואת ההאשמות בעבירות חמורות ללא בסיס ובכוונה לפגוע במידה גדולה מן הסביר. את החזקה השלילית לא הצליח הנאשם להפריך, ולא עמד בנטל לבסס הגנת תום לב במאזן ההסתברויות.

לפיכך, על אף שהשריפה כשלעצמה היא ארוע קשה המבסס עניין אישי של הנאשם הראוי להגנה, ייחוסה בדרך של הצתה לקובל ולשליחים מטעמו לא נעשה בעת הפרסום בתום לב, והוא חורג מהבעת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

דעה ומהווה קביעת עובדה והטחת אשמה.

לשון הרע – סיכום

לאור כל המפורט לעיל שוכנעתי מעבר לספק סביר כי התקיימו כל יסודות העבירה של לשון הרע ולא הוכחו הגנות ביחס לכל הפרסומים מלבד הפרסום "ציון גיל מכסח גדרות".

המצלמות - הפרת הפרטיות

אין מחלוקת כי הנאשם התקין שתי מצלמות אבטחה, הקולטות, אחת מהן או שתיהן, בצילומיהן את הכניסה לבית הקובלים. לטענת הנאשם פתח הבית נקלט בשולי התמונות, הצילום הוא מרחוק ולא ניתן לזהות את הדמויות. לפיכך, טוען הנאשם להגנה לפי סעיף 18(2)(ה) לחוק הגנת הפרטיות, שכן הצילום נעשה ברשות הרבים ודמויות הקובלים מופיעות בו באקראי. עוד נטען כי יש מעשי הצילום מוגנים מכוח סעיף 18(2)(ג) לחוק הגנת הפרטיות, שכן הצילומים בכללותם נועדו לשם הגנה על עניין אישי כשר של הנאשם. ואחרון, נטען כי בנסיבות העניין כשאת אותו מידע ניתן לקבל מצפייה מהרחוב על פתח הבית מדובר בפגיעה שאין בה ממש שאינה מקימה זכות להגיש תביעה או קובלנה בגינה.

בעדותו הגיש הקובל סרטונים ותמונות שנקלטו במצלמות האבטחה והלין על צילום סרטים רבים שתיעדו את שגרת חייהם של הקובלים במרחב הציבורי, ולטענתו גם בכניסה לביתם (28.1.13 ע' 30, 36, ת/12, ת/13). עיון בחומר שהוגש מעלה כי מדובר בסיטואציות שנקלטו במרחב הציבורי, ולא הוגשו תמונות של פתח הבית המלמדות על מעקב מכוון לצורך חדירה לפרטיות אחר כניסת הקובלים ויציאתם מהבית. עוד יוער כי בתמונה שבה סימן הקובל את פתח בית הקובלים (ת/12א תמונה ימנית עליונה) נראית הכניסה לבית במרחק של עשרות מטרים, ודומה כי יש ממש בטענת הנאשם כי כלל לא ניתן לזהות את היוצאים והבאים לבית מתוך הצילומים.

הקובלת בעדותה ציינה אף היא כי ביתם מצולם 24 שעות ביממה, וטענה כי בכך היה לנאשם מידע על יציאותיה וכניסותיה, אלא שגם היא בהתייחסותה תיארה ארועים שארעו ברחוב ולא תיארה שום ארוע קונקרטי שבו תועד פתח הבית ונפגעה בכך פרטיותה. הקובלת הלינה על מצלמה נוספת מתוך בית משפחת כהן, אלא שמצלמה זו המכוונת לפי עדותה לסלון ביתה, אינה חלק מהקובלנה שלפניי (21.1.14 ע' 68 – 69).

הנאשם בעדותו הדגיש כי צילום המרחב דרוש לו לשיטתו לצרכים ראייתיים, כי הייתה אמנם חשיבות מבחינתו לראות מתי מגיעים הקובלים לרחוב ומתי עוזבים אותו, אך לא פתח הבית עניין אותו. עוד ציין כי בית הקובלים נראה באופן שלא מאפשר זיהוי הדמויות כשהן בפתח הבית (2.12.14 ע' 89, 91). צפייה בסרט "ציון גיל מעלים ראיות" ובפתיח של הסרט "ציון גיל מכסח קירות" מציגה את מרחק

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

הצילום וזווית הצילום, ואכן יש ממש בטענת הנאשם כי מדובר במרחק, זווית ואיכות שאינם מאפשרים בנקל זיהוי של האנשים הנכנסים והיוצאים, ולא ניתן לשלול את הטענה שכניסת הבית נקלטת כתוצר לוואי של זווית הצילום מתוך רצון לצלם את האזור ולא דווקא בכוונת מכוון להתחקות אחרי מעשי הקובלים ומעדי כניסתם וצאתם. אציין כי את דבריו של הנאשם בדיון משפטי אחר אליהם הפנו הקובלים (ת/26), אני מפרשת באותו אופן ולא מצאתי בהם הוכחה לכוונתו להפר את הפרטיות של הקובלים במעקב בילוש והתחקות אחר פתח ביתם, אלא בתיעוד קבוע של מתחם המריבה.

גם התנהלותו של הנאשם במקרה זה, שבחר להסיט את המצלמה לזווית שתאפשר לו לקלוג את האזור החשוב מבחינתו מבלי שכניסת הבית נקלטת, וזאת עוד בטרם החל דיון מהותי בהליך הקובלנה, משקפת שמטרת הנאשם במעשיו, ומניעיו לא היו בילוש והתחקות אחר הקובלים בפתח הבית. אכן, עבירה של פגיעה בפרטיות אינה מחייבת הוכחה של כוונת פגיעה אלא של מודעות למעשים ופזיזות כלפי התוצאה, עם זאת, יש משמעות גם להתנהלות הכוללת.

לפיכך, הגעתי למסקנה שצילום זה, אף שאינו יכול להנות בנסיבות המתמשכות והמרות של הסכסוך בין הצדדים, מהגנת פגיעה שאין בה ממש, יכול להנות וראוי שיהנה מההגנה של קליטה באקראי של פתח הכניסה לבית, לאחר שהנאשם עמד בנטל להוכיח הגנה זו במאזן ההסתברויות.

לא מצאתי לנכון להתייחס לטענות נוספות לפגיעה בפרטיות החורגות מגבולות הקובלנה המתוקנת.

משכך, יש מקום לזיכוי הנאשם מן העבירה המיוחסת לו.

טענות הנוגעות לביטול הקובלנה או זיכוי הנאשם מחמת הגנה מן הצדק

31. ההגנה מייחדת את פרק הפתיח הנרחב לטענות שונות, בעטיין לשיטתה אין להמשיך בהליך הפלילי, ללא קשר לאשמתו או חפותו של הנאשם, וזאת בהמשך לטענות מקדמיות שהעלתה בעניין זה טרם תחילת שמיעת הראיות.

טענתה הראשונה נוגעת לכך שקובלנה פלילית נועדה למקרים קיצוניים ונדירים, ולשם כך מפנה ההגנה לביקורת שנשמעה על מוסד הקובלנה ולהצעת החוק התלויה ועומדת שנים רבות בהקשר זה. הגם שהזדמן לי לשמוע קובלנות לא מעטות, ואף לי יש דעה משל עצמי בעניין מוסד הקובלנה, אינני סבורה כי דעתי ביחס למוסד המוסדר בחוק אמורות להשפיע על בירור הליך הקובלנה כל עוד מוסד הקובלנה שריר וקיים. לפיכך, להשקפתי יש מקום לנהל הליכי קובלנות בהתאם להוראות הדין, כשלנאשמים פתוחות גם טענות של הגנה מן הצדק בהתאמות ובשינויים המחוייבים, ככל שטענות

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 אלה יש בהן ממש, וגם אפשרות לעתור ליועמה"ש בבקשה לעיכוב ההליכים ככל שהם סבורים כי
2 הקובלנה המתנהלת נגדם היא טורדנית, קטנונית ובלתי מוצדקת. אשר למובאה מתוך ע"פ 677/83
3 **בורוכוב נ' יפת**, דברי ביהמ"ש באותו עניין באו כדי להבהיר את ייחודה של דרישת הכוונה לפגוע
4 המבדילה בין עוולה לעבירה, ולא כדי להורות על מסגרת נוספת שנדרש להפעיל ביהמ"ש בבוחנו
5 קובלנה של לשון הרע מעבר לדרישת היסוד הנפשי של כוונה לפגוע.

6

7 אשר לטענת ההגנה כי אין מקום לנקיטת הליך פלילי במקום שבו ננקט במקביל הליך אזרחי, טענה
8 זו, שיתכן שבהקשרן של קובלנות בין גורמים פרטיים יש בה הרבה הגיון ברמה העקרונית, אינה
9 משקפת את הוראות הדין, שאין בהן הגבלה על נקיטת הליכים מקבילים. מעבר לכך, בהליך שלפניי
10 לא תלוי ועומד הליך אזרחי בעניינו של הנאשם לגבי הפרסומים נושא הקובלנה במועדים הרלבנטיים
11 לקובלנה. אשר לטענה כי הקובלים עתידים לנקוט הליך אזרחי, מדובר בהצהרת כוונות שלא מומשה,
12 ובשלב זה בטענה תיאורטית, וככל שתמומש יוכל הנאשם לטעון בהקשר זה במידת הצורך טענות
13 בהליך האזרחי, וביהמ"ש באותו הליך, ככל שיוגש, יבחן את טענותיו.

14

15 אשר לטענה לנקיטת הליכים בחוסר תום לב ובניצול לרעה של הליכים, טענה זו ברמה העקרונית
16 מקובלת עליי, ואין מקום למעשים מסוג זה. אלא שכפי שניתן להיווכח מהכרעת הדין, לא זו בלבד
17 שהגעתי למסקנה שאין מדובר בניצול לרעה של הליכי ביהמ"ש, אלא שמצאתי כי יש לקבל חלק ארי
18 מן הטענות והאישומים, ובנסיבות אלה לבטח לא ניתן להתייחס לנקיטת הליכים מצד הקובל בחוסר
19 תום לב או תוך עשיית שימוש פסול בביהמ"ש.

20

21 להגנה שלל טענות לגבי התנהלותו של הקובל באותה תקופה ובכלל, ומוכן שההגנה רשאית לנקוט בכל
22 דרך פעולה חוקית לשמירה על האינטרסים שלה, אלא שטענות אלה אינן רלבנטיות כלל ועיקר
23 להכרעה בטענות בקובלנה, וכפי שניתן היה להיווכח לא מצאתי להן במהלך ההכרעה
24 בקובלנה. אופי העבירות של לשון הרע, שם את הדגש על הפרסום, הבנתו על ידי הצופה הסביר וקיומן
25 של הגנות לנאשם. אופיו והתנהלותו של הנפגע הם שוליים לצורך הכרעה, למעט בטענות דוגמת הטענה
26 שמדובר בתגובה ללשון רע שקדמה מצד הנפגע, או בטענה שלנפגע שם רע כך שהפרסום לא פוגע בו.
27 לא זה סוג הטענות שהועלה בהליך שלפניי מטעם ההגנה, ולכן הרחבת היריעה ביחס למעשי הקובל,
28 אופיו והתנהלותו, מעבר לכך שהיה בהם ביטוי לצורך לפרוק את כל מרכיבי הסכסוך בפני ביהמ"ש,
29 אין בהם חשיבות להכרעה בקובלנה.

30

31 אשר לטענה כי ההליך כולו ננקט בשל שאיפותיו של הקובל לקדם את ריצתו לכנסת, אציין כי למרבה
32 הצער התמשך ניהול הקובלנה פרק זמן ממושך במהלכו התקיימו שתי מערכות בחירות, באף אחת

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

03 ספטמבר 2015

ק"פ 14910-09-11 גיל ואח' נ' שדה

1 מהן לא נטען שהקובל הגיש מועמדות לכנסת, כך שמבחינת ביהמ"ש מדובר בהנחה תיאורטית
2 והיפותטית ולא מעבר לכך ולפיכך אין צורך שאדרש לטענה.

3
4 אשר לטענות הנאשם הנוגעות למניעי נקם, הסכסוך בין הצדדים הוא מר, ולעיתים אף מביש, ולשני
5 הצדדים מוטיבציות כאלה ואחרות בסכסוך המתמשך והטעון. עם זאת, מששוכנעתי בהוכחת
6 העבירות של לשון הרע ביחס למרבית הפרסומים, אינני סבורה כי יש מקום לקביעה שעבירות אלה
7 לא ראויות להגנה.

8
9 בסיכום טענותיה ציינה ההגנה כי הקובלנה אמורה לשקף ולקדם אינטרס ציבורי, ואני מסכימה עמה,
10 אלא שבניגוד להמשך דבריה, איני סבורה כי אין כל אינטרס ציבורי בהליך שלפניי, וממצאיי ביחס
11 לביצוען של עבירות לשון הרע מלמדים על מסקנה שונה בתכלית.

12
13 סוף דבר

14 אשר על כן, אני מרשיעה את הנאשם בעבירות של פרסום לשון הרע ביחס לחמישה פרסומים, מזכה
15 אותו מפרסום אחד, ומזכה אותו מעבירה של פגיעה בפרטיות.

16
17
18
19
20 ניתנה והודעה היום י"ט אלול תשע"ה, 03/09/2015 במעמד הנוכחים.

21
22
23
24
25

לימור מרגולין-יחידי, שופטת